

DE

NAR

GRATIS
DANKZIJ DONATIES
REK. 068 2050689 39
STEUN DE NAR!
ZIE PG. 12

maandelijks

op 5000 ex.

ANARCHISTISCH AXIEBLAD

60 JAAR NA AUSCHWITZ-BIRKENAU...
Verzet in het spoor van de herdenking!

NUMMER 193
februari 2005

**p. 1 Geen Tobintaksbruggen
maar barricades!**

**p. 3 Sluikstorten, sorteren,
collaboreren**

Ideologische vuilhufterij in Antwerpen

**p. 5 Anarchisme in de
20ste eeuw**

Naar Albert Meltzer - Deel 1

En verder:

p.3: Kraakpanden - **p.6:** Voorbij de illusie van
het alternatief - **p.7:** Zij aan Zij; Als ze mij
maar met rust laten... - **p.8:** Achter de kassa

Rubrieken:

Anarchist Black Cross; kNarrig; Vegan Deli-
corner; 1000 Bommen & Granaten;
aNargenda...

Geen Tobintaksbruggen maar barricades!

Het kapitalisme na de andersglobalistische golf

Stilaan is de andersglobalistische wind uitgewaaid. Jonge rebellen hebben zich gesetteld in vrijwilligerswerk, vakbonden veroordelen terug de acties van hun achterban, neo-marxisten staan verder van hun verovering van de macht dan ook en de wereldverbeteraars zetten zich aan de regeringstafel. Hoe komt het dat de wind zo snel is overgewaaid?

De andersglobalistische beweging was amper een bedreiging voor het establishment. Vele andersglobalisten namen de verdediging op van de verzorgingsstaat, en kwamen daarmee in hun analyse en kritiek niet verder dan 'Weg met McDonalds, eigen kapitalisme eerst!'. De marxisten, hoewel ze hun pogingen goed probeerden te camoufleren, zijn er niet in geslaagd de gefrustreerde rebellen in te lijven in hun platformen en verkiezingslijsten. Ja, ze hebben de formele leiding van de beweging misschien wel veroverd, maar gelukkig zijn alle would-be onderdanen dapper weggelopen. Enkel de vunzige autoritaire combinatie van socialistische en nationalistische elementen blijft over. Sommige andersglobalisten hebben zich verzopen in het vrijwilligerswerk, anderen hebben de zoektocht aangevat naar een kritische bijl om gericht in te hakken op het systeem.

Want het gaat echt wel om de wisselwerking tussen theorie en praktijk. Een analyse van het geherstructureerde kapitalisme heeft zich opgedrongen, en sommigen hebben daar praktische conclusies voor hun dagdagelijkse strijd uit getrokken. Het grootste deel van de andersglobalistische beweging was daar echter niet toe in staat, wat een verklaring biedt voor hun huidige participatie in de salons van de macht en het kapitaal. Denk maar aan de Tobintaks die -ongewild?- de stabiliteit en continuïteit

van het kapitalisme zal bevorderen door excessieve speculatiestromen in te dijken, zonder ook maar enigszins te raken aan de fundamenteën van het verderfelijke systeem.

Enkele stellingen omtrent de huidige stand van kapitalistische zaken zal je al snel aan het denken zetten. De stellingen hebben betrekking op de kapitalistische metropolen in het Westen, in de periferie (die zich in het Zuiden maar ook in het Westen bevindt) gaat het er een tikkeltje anders aan toe.

Eerst en vooral moeten we nu eens eindelijk gaan begrijpen dat de arbeidersklasse is opgebroken en definitief van het historisch toneel is verdwenen. De terreur van de flexibilisering en automatisering die begonnen is in de jaren 70, heeft de arbeiderster zijn/haar identiteit als deel van de arbeidersklasse ontnomen. Tegenover het radicale verzet van de ongenoegzamen en de consumptiedaling moest het kapitalisme zich toen wel herstructureren, of ten onder gaan.

De nieuwe technologieën hebben het kapitalisme gered, en de herstructurering is al bijna 30 jaar volop aan de gang. Kapitaal en arbeid (voor zover ze ooit al echte tegenpolen waren) gingen quasi volledig in elkaar over: gedeelde belangen tussen werknemers en werkgevers die zich uiten in participatie in het gerobotiseerde productieproces, productieve communicatie en snelheid, samen voor meer jobs tot zelfs aandelen in het bedrijf.

De werknemers die niet ingesloten werden binnen dit kader van de kenniseconomie, werden verdoemd tot gerobotiseerde arbeid waar nog amper professionele kennis voor vereist is. Interimwerk, precare arbeid, zwartwerk, doppen,... is het uitzicht- [> p.2](#)

DE NAR IS STEEDS OP ZOEK NAAR: financiële steun; mensen die willen helpen met verspreiding; inhoudelijke bijdragen aan de strijd; plaatsen waar we onze strijd (het hoe en wat van De Nar) kunnen komen toelichten; mensen of organisaties die een benefiet voor De Nar willen doen; verdeelpunten en mensen die willen meehelpen met de verdeling (o.m. afhaling van gedrukte Narren)

Hallo, ik ben een schrijversterscol-
lectief, maar sta reeds langer met
beide voeten middenin het strijdge-
woel. Mijn naam is De Nar en mijn
motto is “geen god, geen heerser”. Ik
laat mij, qua stijl en vorm, niet inper-
ken door de grenzen van de burgerlijke
media. Nog minder moet ik weten van
de vele grenzen die de architecten van
‘onze’ kapitalistische, patriarchale sa-
menleving uitzetten om ons binnen de
lijntjes te laten lopen. Nationalisten,
seksisten en dierenbeulen zullen in mij,
alleen een vijand kunnen vinden. Weg
ook met de grenzen van het fatsoen, als
het gaat om Pims blazen!

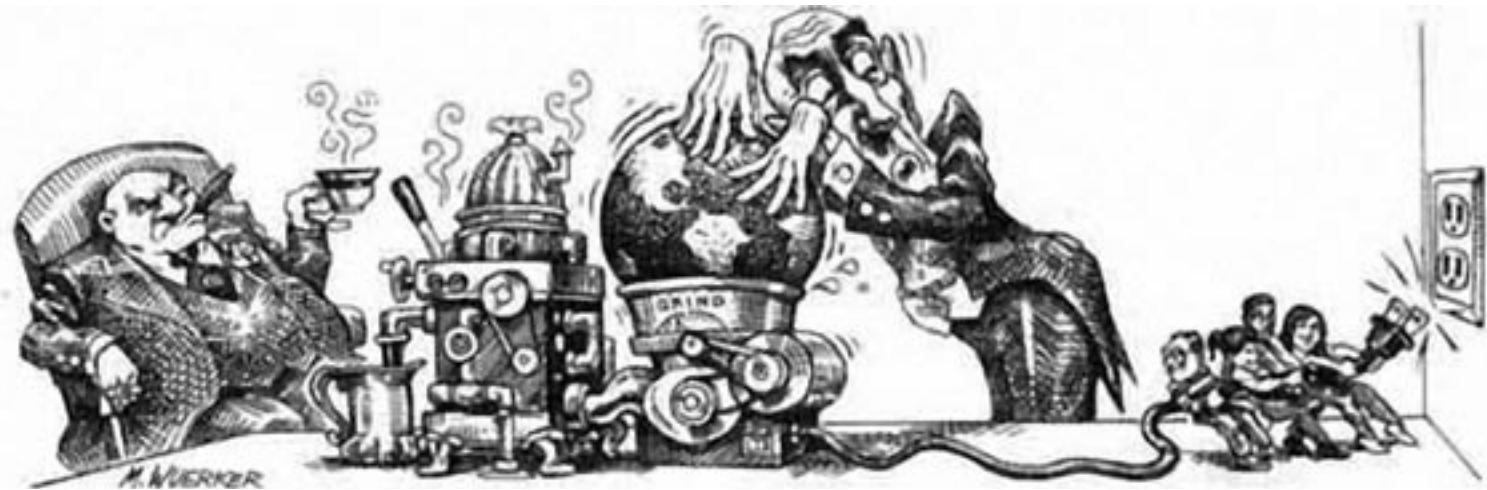
Ach, noem mij maar gerust een anti-
kapitalist of een antifascist. Zelf noem
ik me liefst een anarchist. Voor grond
en vrijheid wil ik strijden, mij van het
dagelijkse juk bevrijden. Absoluut is
dan ook mijn drang om tot duidelijke
analyses te komen. De vaagheid heerst
alom, het denken staat krom. een duide-
lijke taal ten dienste van een duidelijke
strijd! Samen strijden, samen dromen,
samern klappen krijgen. Samen schrij-
ven, tot we ze samen van hun sokkel
verdrijven. Mijn schrijfsels zijn dan
ook niet meer dan een megafoon voor
de kreten van de slachtoffersters van de
postideologische ratatouille die ons da-
gelijks de strot wordt ingeduwd.

Met jouw steun ga ik op regelmatige
basis op zoek naar de betekenis van in-
dividuele en collectieve vrijheid, eco-
nomische en politieke gelijkheid, en
internationalistische solidariteit.

Dat uw bijdrage in deze zoektocht
meer dan welkom is, lijkt me vanzelf-
sprekend. Dit alles in blijheid, tot het
me teveel wordt. Neen, elke arrogante
zak geef ik een koekje van eigen deeg
en de doorwinterde stalinist en fascist
geef ik met één pennentrek de doods-
steek. Maar wees gerust, tegenover het
wapengeknetter van de heersers ‘onzer’
wereld neemt mijn geschreven geweld
vaak prozaïsche vormen aan.

Oh, ik weet dat u mij weinig geloof-
waardigheid gunt, een eeuw van socia-
listisch verraad en stalinistische perva-
siteiten laten duidelijk diepe wonden
na. Maar ik weiger te kiezen tussen het
zelfvoldane nihilisme, de apathie en
het zogenaamde reformisme. Groen,
geel of rood, het kapitaal omhelst ze al-
lemaal! Laat u dus toch maar eens gaan
en neem me vast, lees me, verorber me;
en ge zult zien: nog nooit heeft een on-
afhankelijke gazet zoveel verzet!

*Revolutionaire groetjes,
Het schrijversterscollectief De Nar.*

< p.1
loze en frustrerende lot van de uitgeslo-
tenen geworden. Het productivisme van het
kapitaal heeft de arbeidersklasse uiteengereten:
ingesloten en vreten nu mee aan de tafel van het
kapitaal, terwijl de uitgesloten (terug) kennis
maken met de grootste barbarij en geautomati-
seerde slavernij.

Nu nog pleiten voor meer jobs en meer werk
sluit meer dan ooit in dat je bijdraagt aan de
verdere ontwikkeling en herstructurering van
het kapitalisme. Een systeem waar luxe-hotels
en creatieve arbeid even hard nodig zijn om de
boel draaiende te houden als massamoord, hon-
gersnood, oorlog, preciaire arbeid,...

We kunnen het kapitalisme niet vermenschlijken
of in toom houden: het kapitaal omhelst ons
allemaal. Ook het doppen als in between jobs
houdt het kapitalisme mee in stand. Zolang je
maar consumeert en je vrije tijd niet creatief (en
dus contra-productief) invult volgens je eigen
verlangens, ben je een waardige poot binnen
het systeem. Bewust en strategisch niet-werken
wordt alsmat moeilijker en moeilijker, een ten-
dens die met de zekere afbraak van de verzor-
gingsstaat zich alleen maar zal doorzetten.

Daarom moeten we verder gaan. Onze vijan-
den zijn het kapitaal en de arbeid, onze bond-
genoten zijn zij die hun leven terug zin willen
geven. Want die conclusie durven we maken:
het kapitalisme heeft aan een ingesloten deel
van de Westerse arbeidersklasse de toegang
kunnen garanderen tot een aanvaardbaar ni-
veau van consumptie, hoewel de rest van de
wereld daarom vergaat van de honger en vecht
voor een druppel water. De ‘eigen kapitalisme
eerst’-mentaliteit speelt dus alleen maar in het
voordeel van de ‘eigen’ onderdrukking en het
globale kapitalisme.

We moeten echter verder durven kijken dan de
strijd voor materiële gelijkheid alleen. Het ge-
herstructureerde kapitalisme heeft ons immers
elke identiteit ontrukkt, onze verlangens dienst-
baar gemaakt aan de productie en onze levens-
loop democratisch en participierend voorgepro-
grammeerd. Daarom dringt een destructieve
strijd tegen dit systeem dat ons elke zin van het
leven en elk individueel verlangen onzegt, zich
onvoorwaardelijk op. Onze strijd beroept zich
niet zozeer op de marxistische stokpaardjes van
kwantitatieve, objectieve en meetbare maatsta-
ven, maar op het kwalitatieve en subjectieve
verlangen naar een zinvol leven vol betekenis.
Wij verwerpen zelfs de kwantitatieve logica, die
de sociale ellende tracht te herleiden tot statis-
tiek en die de ellende begripbaar maakt voor
de crisismanagers van het kapitaal. Onze ver-
langens en denkbeelden zijn daarentegen kwa-
litatief en daarom onbegripbaar en ongrijpbaar
voor de managers van staat en kapitaal.

Want als we blijven meegaan in het kapitalis-
tische denken over arbeid, zijn we gedoemd
om het kapitalisme met haar hongersnood en
sociale ellende verder te helpen. Onze strijd is
een strijd tegen het kapitaal en tegen de arbeid.
Waarom zouden wij op de barricades gaan staan
om meer afstompnd en zinloos werk te doen?
Want de roep voor meer werk is de brug naar het
kapitaal. Barricades dienen om onze verlangens
naar vrijheid te veroveren: wij willen niet wer-

ken, wij willen vrij handelen. Onze creativiteit
en onze verlangens gaan ver buiten het ethish
kader van “Gij zult werken”. Wij kunnen ons
dan ook niet langer organiseren op basis van de
werkvloer, wij willen niet langer strijden voor
de instandhouding van de werkvloer. Wij moe-
ten vechten tegen de werkvloer, die zich al lang
ver buiten de fabrieksmuren heeft uitgebreid.
De polsslag van de fabrieken klopt koortsachtig
door de hele samenleving. De werkvloer is nu
overal aanwezig en voelbaar op elk moment van
de dag. Elk gevoel is dienstbaar gemaakt aan
de productie van meer winst, elke stap die wij
zetten doen duiden in het zakje van de rijken.
Wij vechten tegen de staat en het kapitaal die
van de samenleving één grote flexibele werk-
vloer hebben gemaakt. Wij vechten tegen hun
arbeidsethos en weigeren nog langer het credo
van de have’s, het ‘ik-consumeer-dus-ik-besta’,
op te dreunen.

Er is geen weg naast: het kapitalisme moet ver-
nietigd worden. Tezamen met de vernietiging
van werk.

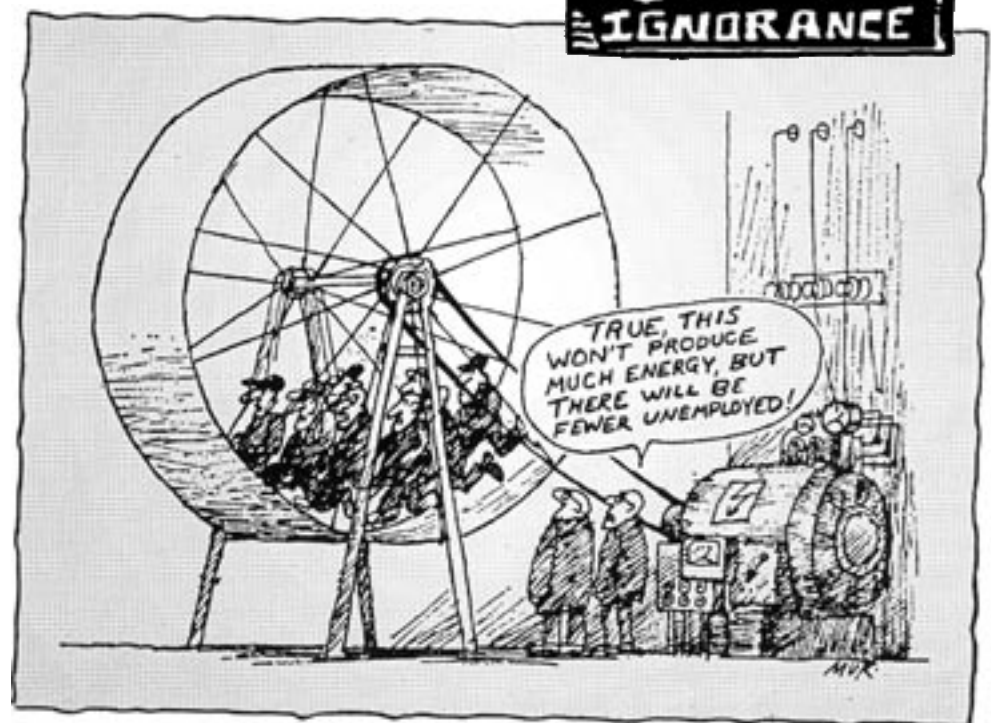
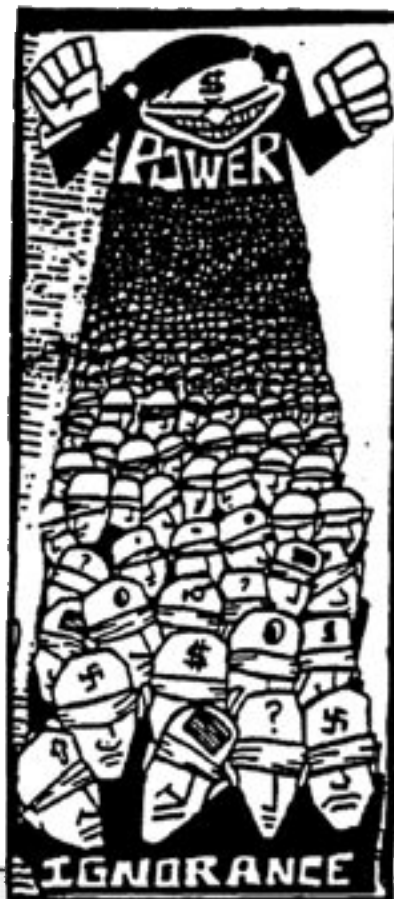
Moesten we ooit al geloofd hebben in de bouw
van een arbeidersbeweging als exclusieve klas-
se, dan wordt het tijd om dat voorgoed vaarwel
te zeggen. Wij kunnen niet langer strijden voor
de oude thema’s van de arbeidersbeweging nu
die door het kapitaal zelf in stelling worden ge-
bracht. Als wij pleiten samen met de grote vak-
bonden pleiten voor een co-management (‘van
medebeheer naar zelfbeheer’) van de bedrijven,
dan spelen we in de kaart van het kapitaal dat
niets liever heeft dan dat de werknemers zelf
in participatievergaderingen uitmaken wat het
productiefste is. Wij pleiten wel voor zelfbe-
heer van onze strijd: leiders, wetenschappelijke
programma’s en afgoden zullen niet langer in
onze plaats bepalen wat onze behoeftes zijn.
Wij kunnen en moeten zelf uitmaken wat we
willen doen met ons leven. In onze strijd zullen
we onze zelfbeheerde middelen moeten kiezen.
Maar nooit mag ons middel (bijvoorbeeld de
bezetting of het zelfbeheer van een bedrijf) het
doel (strijden voor vrijheid en gelijkheid, tegen
elke vorm van sociale uitsluiting) vervangen,

zeker niet in tijden waar het kapitaal meer dan
ooit een dubieuze positie inneemt en vele oude
linkse concepten (bv. basisdemocratie) in het
voordeel van de herstructurering aanwendt.

De gemakkelijke weg is die van de lijdzame
aanvaarding, onverschilligheid en apathie: ons
leven wordt voorgeprogrammeerd door de no-
den van het systeem, wij mogen bestaan en zijn
in functie van het kapitaal. De andere wegen
zijn nog niet verkend: de wegen naar de verwe-
zenlijking van onze verlangens die nu verstikt
en vertrapt worden door onderdrukking, uitbui-
ting en uitsluiting.

De andersglobalistische wind is uitgewaaid,
maar ondertussen blijft de wind van de strijd
voor een zinvol leven doorrazen. We hebben
orkanen nodig, geen parlementaire commissies
voor de Tobintaks.

LN.

Sluikstorten, sorteren en collaboreren...

Ideologische vuilhufterij in Antwerpen

Vanaf eind november vorig jaar werd duidelijk dat we er in de loop van dit jaar een nieuwe ‘vijand van de beschaving’ bij krijgen. Het betreft mensen die illegaal afval storten en zodoende door de macht het stempel ‘vuilhufters’ of ‘afvalterroristen’ opgedrukt krijgen. Sinds de ecoliberalen de verplichte private afvalsortering ingevoerd hebben, blijken ordinaire milieudelicten de volgende groeimarkt waarmee de ‘afvalridders van de wegwerpmaatschappij’ de slachtoffers van de geïnstitutionaliseerde verspilling persoonlijk verantwoordelijk stellen voor de onvermijdbare ecocide waar we dankzij hen collectief op afsterven.

De groene architecten van het eekapitalisme (1) viseren voor alle duidelijkheid niet zozeer de grootindustrie van de afvalbonzen (2) die stinkend rijk worden van de industriële afvalproductie. Hoewel de kleurige reclame op vrijwel elk stuk sluikafval de oorsprong van het kwaad verraadt (zoals de verafgode merken die ons onophoudelijk worden opgedrongen uit simpel winstbejag), blijven deze uit het vizier van de afvalridders. De gigantische bedrijven gebouwd op de industriële vuilhufterij wassen hun handen in onschuld waardoor de kruistocht van Agalev, Groen Rechts en consorten verdacht veel lijkt op een vermomde demonisering van armoede als afleiding voor de onwil om de echte rijke massavervuilers aan te pakken.

Achter het schijnprogressieve masker van milieubehoud worden arme, ontwetende of in consumptiepatronen gedwongen mensen verantwoordelijk gesteld voor hun ‘asociale misdaden tegen het milieu’. Als flexibele loonslaven, werklozen of geïlegaliseerden zijn deze geveisden verstoten van ook maar de minste inspraak over de organisatie of praktijk van de multinationale roofoedrijven die de wereldeconomie overheersen. Voor de ‘warehumanisten’ is een werkloze die een blikje illegaal dumpst een groter gevaar voor de natuur dan de directeur van de Coca Cola fabriek die geen blikjes op straat gooit, maar wel fortuinen verdient met de serieproductie van miljoenen wegwerpvakkingen. Geen wonder dat de groenrechtse ecoliberalen op bitter weinig steun kunnen rekenen bij de mensen die ten onrechte verantwoordelijk worden gesteld voor de structurele vervuiling van hun woonbuurten.

Terug naar de praktische resultaten van de opgelegde gescheiden afvalsortering die enkele jaren geleden algemeen werd doorgevoerd. Sindsdien is iedere burger persoonlijk verplicht om zijn afval te sorteren en in verschillende voorgeschreven vuilniszakken af te leveren. Tegelijkertijd wordt iedereen die geen tijd of geld kan of wil vrijmaken voor het legaal verwerken van afval vogelvrij verklaard. De aangepaste wetgeving inzake private afvalsortering symboliseert de onafwendbare integratie van conservatief natuurbewoud in de kenniseconomie op een wijze die echter allesbehalve sociaal of progressief is. Eerst verspilte de bevoegde Agalev minister miljoenen aan grote reclameborden waarin we erop gewezen werden dat ‘private afvalverbranding’ verantwoordelijk zou zijn voor een kwart van de dioxine uitstoot in het land. De fascistische van het VB namen enkele maanden geleden de fakkel van de ‘groeierende institutionele bezorgdheid rondom het afvalprobleem’ over en trok de ‘volksche conclusie’ dat druggebruikers, geïlegaliseerden en sluikstorters één grote groep criminelen zijn.

Van Groen tot VB, de hele managerselite van Antwerpen is er heilig van overtuigd dat de ‘plaag van het sluikstorten’ één van de hoofdredenen is voor het groeiende onveiligheidsge-

voel. Sinds de lancering van de gescheiden afvalverwerking is een groeiende dienstensector gemobiliseerd om ‘het afvalprobleem te bestrijden’. Vanzelfsprekend waren de bergen sluikstort in de armere buurten van de stad groter dan deze in de welgestelde museumwijken waar de bewoonsters meestal wel een geïlegaliseerde medemens in dienst hebben voor huishoudelijk werk. De illegale afvalstromen belichamen de onwetendheid over of het terechte verzet tegen de groenliberale wetgeving bij het grootste deel van de armeren. De consensusmachine ging in het tegenoffensief om haar visuele reinheidsideaal middels onderzoek, repressie en preventie te realiseren. We maakten kennis met uitgebreide preventieprojecten (reclame, huisbezoek van wijkagent,...), de Witte Tornados, de sluikstortcellen bij de stadspolitie in risicozones, een centrale kliklijn,...

Tegen het einde van vorig jaar begon het geduld bij de top van het produktieregime blijkbaar op te geraken naarmate ze vanzelfsprekend altijd verder geconfronteerd worden met de illegale afvalbergen in sommige achtergestelde buurten. Op 3 november 2004 werden door een Gentse rechtbank 54 sluikstorters gedagvaard op een ‘juridische themadag’ tegen de plaag van de sluikstortstert. De 54 beschuldigden waren alle sluikstortsterters die de politie gedurende zes maanden tijd betrapst had in het Gentse stadscentrum. Normaal wordt een betrapte ‘kleine afvalcrimineel’ gestraft met een minnelijke schikking tussen de 100 en 150 euro maar het Gentse parket wou met de reeks dagvaardingen een krachtig signaal geven aan de bevolking dat sluikstorten een ernstige misdaad is die men niet langer zal gedogen. De procureur eiste tegen alle 54 beklagden een boete van 550 euro vermeerderd met hun aandeel in de proceskosten of vervangende celstraffen tussen enkele weken en een paar maand.

Van ‘milieucrimineel’ tot ‘vuilhufter’

Ook in Antwerpen wordt de bestrijding van sluikstortsterters een repressieve beleidsprioriteit. Het stadsbestuur lanceerde in de lokale media-bedrijven, ter gelegenheid van de voorstelling van het beruchte ‘Stadsplan Veilig’, de term ‘vuilhufters’ om de ‘kleine afvalcriminelen’ te intimideren en publiek te demoniseren. Begin december 2004 onthulden informatiekrijgers te velde ‘het bolwerk van de veelplegers’ in de stedelijke agglomeratie Antwerpen. Wederom kwam de beruchte centrumzone Noord met postnummer 2060 in het vizier als zijnde onbetwiste thuisbasis van de ‘vuilhufters’.

Zone 2060 bestaat uit de wijken Dam, Stuyvenberg en Seefhoek en wordt reeds vele jaren als zondebok opgevoerd voor allerlei sociale problemen. Het is de armste buurt van het stadscentrum en is daardoor uitgegroeid tot een concen-

tratiewijk voor migranten van buiten de EU. Zowel de lokale moslimgemeenschap als de geïlegaliseerde ‘niet-Europeaan’ zijn met hun onintegreerbare levensvormen door de macht tot algemeen erkende volksvijanden gedemoniseerd. Volgens vele arme Vlaamse bejaarden en werklozen in deze buurt zijn hun allochtone burende oorzaak voor de verloedering van het stadsdeel. De huisjesmelkerij door begoede volksgenoten en OCMW’s van rijkere randgemeenten, de systematische verkrotting door speculanten en de decennialange verwaarlozing van deze historische ‘rode arbeidersbuurt’ wordt systematisch afgewenteld op de vreemde ‘gelukszoeksters’.

Vanaf begin 2005 zullen Pairons afvalridders geen genade meer toekennen in hun jacht op de asociale afvalcriminelen die het noorden van Antwerpen ondanks alles blijven onveilig maken. Begin december 2004 staafden de statistieken de nuttelosheid van de vele verspilde miljarden aan preventieve maatregelen in de afgelopen jaren. In de zone 2060 werd in de loop van 2003 meer dan 831 ton sluikafval opgeruimd door de bevoegde stadsdiensten. Gedurende de eerste elf maanden van 2004 zamelden de Witte Tornado’s in dezelfde zone reeds 896 ton sluikafval in waarna men begin december 2004 plots de term ‘vuilhufters’ lanceerde en een grote zuiveringsoperatie aankondigde te Antwerpen noord. Volgens een abreact jaarlijks gemiddelde werd er dus op de bepekte oppervlakte van zone 2060 dagelijks meer dan 2500 kilo illegaal afval gestort!

In de overige drie centrale stadszones met postcode 2000, 2018 en 2020 werd over heel 2003 samen 1106 ton zwerfafval opgeruimd terwijl men gedurende de eerste elf maanden van 2004 in dezelfde drie zones samen ‘slechts’ een goede 700 ton sluikafval werd ingezameld. Meer dan de helft van het totale stedelijke volume aan sluikstort wordt dus aangetroffen in een stadsdeel dat minder een kwart van het totale stadsoppervlak beslaat. De agenten van de lokale sluikstortcel klagen over de uiterst geringe pakkans die de aard van het ‘misdrijf’ met zich meebrengt. Zelfs bij langdurige anonieme observatie van beruchte illegale stortplaatsen slaan de agenten er niet in om ‘veelplegsters’ te identificeren. De ghettabewoonsters weten blijkbaar wanneer ze bespied worden en dumpen hun rommel achter de eerstvolgende ‘dode hoek’. Wanneer de anonieme observatie uiteindelijk verplaatst wordt wegens gebrek aan resultaat vinden de behoedzame buurtbewoonsters reeds na enkele uren terug de weg naar hun vertrouwde illegale stortplaats.

Volgens de lokale ghettagestapo bestaat de harde kern ‘vuilhufters’ in de Seefhoek, Dam, Stuyvenberg vooral uit geïlegaliseerde buitenlandse buurtbewoonsters, het autochtone lompenproletariaat en een groep vermogende

(mobiele) ‘afvaltoeristen’ uit omliggende buurten of gemeentes. Vanaf januari 2005 zullen alle stadsdiensten in een integrale veiligheidsoperatie ingezet worden om het ghetto op te kuisen en de demonisering van sluikstorten voorspelt een weinig menselijke aanpak. Ecoliberalen en marktsocialisten vervoegen de macht en hebben de armoede de oorlog verklaard vanachter een mistgordijn van progressieve schijnwaarden zoals veiligheid, werkgelegenheid en nu dus ook ecologie. De industrie wordt groengewassen door een hoofdzakelijk economisch en politiek probleem af te schuiven op het sociale weefsel dat niet de minste inspraak heeft over de vorm of de inhoud van het produktieproces. Terwijl de anonieme aandeelhouders gigantische fortuinen blijven verdienen met het produceren van wegwerpgoederen en de bijbehorende consumptiedriften worden individuele verbruikers nu verantwoordelijk gesteld voor de verwerking van het waardeloze overschot van de produktie.

In deze parodie op een realistische benadering van het ‘afvalprobleem’ moet het sociale weefsel zich beginnen aanpassen aan de productiestructuur en niet andersom. Als men echt begaan was met het milieu dan zouden Pairons afvalridders in plaats van het ghetto aan de Seefhoek te terroriseren zich beter op de Coca cola fabriek aan het industrieterein van het Terbekehof concentreren. Iedere dag worden daar miljoenen flessen en blikken frisdrank gemaakt waarvan er na de distributie eveneens iedere dag een belangrijk aandeel van het totale volume illegaal gestort zal worden. Coca Cola Wilrijk zal samen met de lokale Delhaize, Mc Donalds en Pizza Hut hoogstwaarschijnlijk nog meer zwerfafval produceren dan er gesluikstort wordt in de zone 2060 maar blijven rustig verder rijk worden op een gedecentraliseerde vervuiling van de omliggende buurten tot over de grenzen toe. Zolang deze parasieten ongestoord rijk blijven worden met de produktie van afvalbergen is elke vorm van sociale repressie achter ecologische voorwendsels een belediging voor zij die de sluipende ecocide echt willen afremmen.

Van anarchist tot afvalterrorist

Uit solidariteit met de gecriminaliseerde vuilhufters willen we afsluiten met enkele tips om op een strijdware wijze van uw afval verlost te raken. Het sociaalrevolutionaire basisprincipe van consuminderen gecombineerd met de kennis over de werkelijke zelfbehoeften kan motiveren tot een gezonde vrijwillige voorkeur voor duurzaamheid waardoor je afvalprobleem zo-wieso structureel gevoelig verkleint maar uiteraard niet verdwijnt.

Het asociale aspekt van de verschillende dure vuilniszakken kan mits wat fantasie en tijd ook tot een minimum beperkt worden. In **>p4**

kNarrig

ANTWERPEN – Op 24 januari werd in de Antwerpse binnenstad een optocht gehouden door de kinderen van de Omnimundoschool. Zij protesteerden tegen de uitwijzing van hun schoolkameradin, Maricela. Dit is al de derde uitwijzing van kinderen op deze school. Ook kinderen worden onderworpen aan de terreur van het deportatiebeleid... Maar er is nog verzet!

LUL VAN DE MAAND – In navolging van de Antwerpse (a)sociale woningfondsen pleit minister Marino Ceulen (VLD) voor een uitbreiding over het hele Vlaamsche land van de regel ‘Geen Nederlands? Geen woning!’. De (a)sociale huisvestingsmaatschappij scharen zich daarbij eens te meer achter het blauwe beleid dat gericht is op uitdrijving van al wie niet rijk of blank genoeg is.

COLLECTIF SANS TICKET – De 16 actievoerders van het CST zijn vrijgesproken. Ze werden beschuldigd van zwartrijden, bendevorming en uitdelen van documenten zonder verantwoordelijke uitgever. Het CST zette mensen aan om door directe actie het openbaar vervoer voor iedereen gratis te maken: niet betalen was de boodschap, nagemaakte tickets gebruiken in geval van nood. De strijd is echter nog niet gestreden...

ONTSNAPPING – Uit het gesloten asielcentrum 127 bis te Steenokkerzeel zijn 9 gevangen vluchtelingen ontsnapt. De Federale Politie vreet haar kas op: Steenokkerzeel was het best beveiligde asielcentrum. Maar prikkeldaad, camera’s en hekken zijn niet bestand tegen de drang naar vrijheid...

HONGERSTAKINGEN – In de asielcentra van Brugge en Vottem zijn vluchtelingen die een nakende deportatie te wachten te staat in hongerstaking gegaan. In het totaal gaat het over 70 mensen. De vluchtelingen worden ‘incommunicado’ gehouden om hun verzet te breken, verder nieuws is dus nog niet buiten de asielgevangenissen geraakt.

EERHULDE – Youssef R. sloeg in november 2003 de ruit van een flikkencombi kapot en zwierde een molotov naar binnen. Het gerecht wist hem te vinden via vingerafdrukken op gestolen computers. Hij verklaarde dat hij enkel zijn frustratie wou uitwerken. De flikken hadden immers enkele dagen voor de molotovactie zijn beste vriend Mohammed R. doodgeschoten toen die een overval pleegde op een Mc Donald’s in Mechelen.

KANT KIEZEN – Affiches over de geplande huis-aan-huiscontroles van de Anarchistische Bond Antwerpen kregen zware kritiek over zich heen van klein links en enkele ‘sociale’ organisaties, met Jos Geudens op kop. De info-affiches (waarop dezelfde foto als op de cover van de Nar 192 stond) zouden de kinderen bangmaken en in de kaart spelen van het Vlaams Behang. In tijden van verrechtsing is voor veel ‘linksen’ lobbyen blijkbaar nog het enig denkbare ‘verzet’. Ook Antwerps burgemeester Patrick Janssens schijnt in een interview de Narcover en de affiches te hebben aangehaald. Rare ‘bondgenoten’, die kleinlinksen.

CYNISCH - De directie van de gesloten asielcentra wil ook bijdragen aan het humanitarisme van Tsunami 12 12. Kunstwerken die door vluchtelingen gemaakt werden in de gesloten centra, zullen ter benefiet geveild worden. Beenhard cynisme van gerecupereerde verzetskunst en kille deportaties.

<p>3 plaats van kleine en dure GFT zakken kan je organisch afval in vuilbakken of verouderde vuilzakken steken om bij een kennis met een grote composthoop of in de hof van een afvalbons af te leveren. Vergeet bij de anarchistische behandeling van je afvalprobleem nooit om documenten met identiteitsgegevens strikt te scheiden van de anonieme rommel! De uitgelezen plek voor het bewust strijdbaar sluikestorten van PMD en (giftig of gevaarlijk) restafval voor klassebewuste arbeiders blijft natuurlijk wel de fabriek of instelling waar men tewerkgesteld is. De industriële afvalbonzen betalen onderaannemers om hun afval te sorteren en gaan echt geen villa laten voor een paar extra tonnekes huisvuil. Hetzelfde principe van ‘de echte vervuiler betaalt’ kan je hanteren wanneer je toch weer eens een grootwarenhuis moet bezoeken en naast het leeggoed ook wat anoniem restafval sorteert dat je daar op de parking wel ergens kwijt raakt.

Met hetzelfde enthousiasme waarmee we de kunstmatige, geprivatiseerde wegwerpmatschappij vervuilen moeten we er vanzelfsprekend ook bewust naar streven om ons persoon-

lijk afval te weren uit de resterende natuurlijke en sociale enclaves die onze omgeving nog telt. In plaats van de massavervuilers te sponsoren tegenover de steeds concreter wordende ecocatastrofe kunnen antikapitalistische ecostrijders hun afval op een revolutionaire manier verwerken om zo het systeem doelbewust en risicoloos te destabiliseren. De sociale strijders in de Brugsepoort demonstreerden begin december 2004 in de praktijk dat collectief sluikestorten wel degelijk op een revolutionaire wijze kan georganiseerd worden in een totaalspektakel van verzet.

Laten we de ontmenselijke wegwerpmatschappij doen dichtslibben met haar eigen afvalstromen tot de krachten achter de ecocide effectief verlamd worden. We moeten de ontwikkeling en het welzijn van het markttextremisme niet langer mee ondersteunen (o.a. door privé-afvalsortering) maar streven naar de ondergang van de grootindustriële vuilhufterij en hun wereld! De strijd voor natuurbehoud is niet gebaat met de huidige opgedrongen liefdadigheid die de onafwendbare ondergang van dit productiesysteem enkel uitstelt. Achter de groene billboards sluip de ecocide ondertussen ongestoord verder.

Veel pret met de strijdbare afvalverwerking aan iedereen die nog over genoeg visie beschikt om in te zien dat het behoud van de laatste resten natuur net zoals de vrijheid van ons allen afhangt van de snelheid waarmee de groei van het kapitalistisch wereldsysteem door (sociaal of ecologisch) verzet in een structurele regressie wordt gedwongen. Deze revolutionaire droom is als zodanig de absolute nachtmerrie waar elke technocraat voor huilt maar tegelijk weet dat het steeds onvermijdelijker wordt. Mensen met interessante voorstellen, informatie of opmerkingen omtrend de ideologische vuilhufterij rondom dit gesocialiseerde (afvalberg) productieprobleem kunnen deze kenbaar maken voor verdere discussie binnen dit papieren podium.

Verwoord je mening en weersta de vervreemding!

-- Mangas Colorados

1) Groen & Ecolo
2) Afvalgrootindustrie (zowel materieel of virtueel)zoals fastfoodketens, grootwarenhuizen, reclame-industrie,...

Kraakpanden

Een beknopte voorstelling van het fenomeen...

De meest opmerkelijke en efficiënte centra in de actiebeweging zijn waarschijnlijk de vele kraakpanden.

Kraken is een zeer oude traditie. Het eerste historisch gedocumenteerde kraakpand is waarschijnlijk de overbekende Stal van Bethlehem aan het begin van onze tijdsrekening, terwijl de eerste ideologisch geïnspireerde kraakgolf plaatsvond onder impuls van de anarchisten tijdens de Russische Revolutie maar snel weer verdween door repressie van de Bolsjewistische Partij.

‘Stil kraken’ is eigenlijk een doodnormaal fenomeen: wereldwijd bezetten mensen zonder dak leegstaande woningen of bedrijfsgebouwen. Het is gewoon een kwestie van overleven. Maar de kraakbeweging kraakt uit principe. Omdat ze tegen bezit is, maar wel voor een gebruiksrecht: wordt een gebouw niet gebruikt, dan mag het bezet worden. Afkeer voor speculanten die grof geld verdienen aan leegstand en gebrek aan financiële middelen om te huren zijn ook belangrijke motieven. Soms worden panden gekraakt uit protest tegen megalomane stadsontwikkelingsprojecten. Het gekraakte Dominicanerklooster in de Antwerpse Kievitwijk en de gekraakte cités in de Gentse Brugsepoort zijn behoorlijk actief in dat protest, samen met buurtgroepen.

In zowat elke grote en middelgrote stad vind je geëngageerde kraakpanden. In die zin vormen ze een internationale beweging met een eigen tegencultuur. Maar je kunt ze ook economisch bekijken. Bijna elk uitgebouwd pand heeft een volxkeuken en een weggeefwinkel. Volxkeukens zijn veganistische maaltijden waar iedereen betaalt wat hij

of zij kan of wil geven (vrije bijdrage). Er wordt verwacht dat bezoekers zelf hun bord afwassen en na de maaltijd volgt soms een film of spreker. Weggeefwinkels zijn eigenlijk gratis ‘winkels’: mensen komen er vnl. kledij brengen of halen. In steden met een uitgebouwde kraakbeweging kun je gewag maken van een schaduweconomie die het niet slecht doet om gratis in de basisbehoeften (woning, eten, kledij) van verschoppingen te voorzien. In Nederland zijn er zelfs coöperatieve bedrijven in kraakpanden gevestigd.

In België kan vooral Gent bogen op een brede kraakbeweging. Naar schatting zijn er daar niet minder dan 100 kraakpanden, waarvan een vijftal ook actiecentra zijn. Qua engagement zijn kraakpanden bijna altijd anarchistisch geïnspireerd. Dierenbevrijding, verzet tegen stadsmanagement, antifascisme, milieu, vluchtelingenstrijd, armoede, verzet tegen gevangenissen en feminisme zijn er populaire thema’s. Als methodiek gebruiken ze bijna enkel directe actie: lijfelijk en vaak illegaal verzet, rechtstreeks gericht tegen de oorzaak van een probleem, dus zonder een beroep te doen op politici, instituties of massamedia.

Kraakpanden hebben in België een beperkte overlevingsdatum -van enkele dagen tot enkele jaren- omdat ze voortdurend bedreigd worden met ontruiming. Voor een recente lijst met uitgebouwde kraakpanden kun je best proberen een nummer van anarchistisch axieblad De Nar (zie verder) te pakken te krijgen.

Meer info: <http://squat.net>

Antwerpen

Anarchistisch buurthuis ‘t Kievitje
Ploegstraat 26, 2000 Antwerpen
aba@zelfbeheer.be
www.antwerpencentraal/kievit
weggeefwinkel elke dinsdagavond en donderdagnamiddag
A-info (spreker of film) elke dinsdagavond (ingang via kerk Provinciestr.)

Het Badhuis
Burchtgracht 14, 2000 Antwerpen
volxkeuken elke maandag

Brussel

Universele ambassade
vluchtelingenwerking in voormalige Somali-sche ambassade
Franklin Rooseveltlaan 66, 1050 Bruxelles
0485/65 83 84
info@universal-embassy.be

Gent

De 3 Charels
Leiekaai 318, 9000 Gent
volxcafé elke dinsdagavond

lvago Squat
Staaksenstrat, 9000 Gent
volxkeuken elke zondagavond

Palinghuizen
Palinghuizen 144, 9000 Gent
volxkeuken elke donderdagavond

Gents autonoom centrum
voormalig Alcatel gebouw
Gasmeterlaan 106, 9000 Gent
0476/788 327 - ecolabus@collectifs.net
volxkeuken, weggeefwinkel, infotheek in de steigers

Brugsepoort
De gekraakte cités zullen tegen het ter perse gaan waarschijnlijk ontruimd zijn. Meer info: A.C. Assez vlakbij (contactinfo in Anargenda).

Hasselt

De 7 Dweren
Koning Astridlaan 68, 3500 Hasselt
volxkeuken elke woensdagavond
Kafee van Babel elke vrijdagavond

Leuven

Villa Skwattus Dei
Schapenstraat 29, 3000 leuven,
0484/900 377
sociaalcentrum@hotmail.com
volxkeuken met Info-Teek elke woensdagavond;
filmkaffee elke eerste maandag

Het anarchisme tot 1945

Een opruiende geschiedenis door Albert Meltzer

Doorgaans maken historische overzichten van het anarchisme een nogal vreemde sprong in de tijd. Men belicht uitgebreid het laat-negentiende eeuwse anarchisme en haar veelal academische woordvoerders (mannelijk) en sluit in het beste geval af met een verwijzing naar de Spaanse Burgeroorlog, die de ‘laatste stuiptrekking’ was van het anarchisme als beweging. De hedendaagse lezeres blijft vertwijfeld achter en bergt samen met het historische overzicht ook haar strijdbaarheid op in de boekenkast. Volgende ingezonden vertaling lijdt niet aan dit euvel.

De tekst licht het twintigste eeuwse activistische anarchisme toe en reikt in dat opzicht een overbrugging aan tussen het ‘opgeborgen’ historische anarchisme en de ‘dag van vandaag’. Een eerste deel behandelt het anarchisme tot 1945. Volgende maand publiceren we een tweede deel (‘45-’66).

De oorspronkelijke tekst werd geschreven door Albert Meltzer, één van de medeoprichters van het Anarchist Black Cross. *De Internationale Revolutionaire Solidariteitsbeweging: een-meigroep, Albert Meltzer, oorspronkelijke uitgave: Cienfuegos, 1976.*

1900 – 1939

Eens te meer wordt het anarchisme als voor-naamste vijand in de geschiedkundige verdomhoek gedrongen door de verenigde reactionaire krachten. Wereldregeringen schurken zich schouder aan schouder uit angst voor de vereende kracht van het volk. Uit angst voor een socialisme dat zich bevrijd heeft van regeringsbanden; uit angst voor een klassenstrijd zonder leiderschap die er een nieuwe autoriteit aan wil opleggen in de vorm van een nieuwe dictatuur of een burgerlijk parlementair bestel.

Vóór de Eerste Wereldoorlog werd de voor-naamste impuls tot sociale revolutie aangedragen door de anarchistische en revolutionaire syndicalistische bewegingen. Na de overwinning van het autoritaire communisme op de Russische Revolutie neigde het wereldkapitalisme haar aandacht echter te focussen op deze ogenschijnlijke bedreiging voor haar voortbestaan. Daarbij werd de indruk gewekt dat de ‘libertaire’ beweging en haar ideeëngoed passé waren, of in het betere geval, slechts een marginale rol meer vertolkten in het kader van de georganiseerde arbeidersklasse. Slechts in enkele landen bekleedde het anarchisme een voortrekkersrol. In andere landen werd de vrijheidsidee zélf in de kiem gesmoord.

De Oekraïense Makhnovchina

CNT-FAI poster ten tijde van de Spaanse Burgeroorlog

Het kapitalisme creëerde een situatie waarin de maatschappelijke alternatieven gereduceerd leken tot staatscommunisme of fascisme. Waar nodig hanteerde het daarbij de dictatoriale midelen van het staatscommunisme.

Dat alles voorkwam echter niet dat de anarchistische beweging de intensiteit van de klassenstrijd op peil hield doorheen de jaren twintig van vorige eeuw. Het was de Spaanse anarchistisch-syndicalistische beweging (CNT) die, tijdens de dictatuur van Primo de Rivera en de daaropvolgende schijnrepubliek, haar schouder zette onder de hele arbeidersorganisatie. In Italië bestond het voornaamste anti-fascistische verzet uit individuele en collectieve aanvallen tegen Mussolini en zijn regime. In Frankrijk voerden de anarchistische een verloren strijd om de vakbewegingen bij hun oorspronkelijke, syndicalistische basis te houden, terwijl in de Verenigde Staten de IWW, als erfgenaam van al wat libertair en syndicalistisch was in zowel de Amerikaanse als de Europese traditie, een dappere strijd voerde tegen de reactie. In Argentinië en Uruguay werden moorddadige aanvallen uitgevoerd op de anarchistische beweging, die een solidaire arbeidersbeweging op de been hield tegenover de baatzuchtige heersende klasse. In China, waar de Communistische Partij de proletarische revolutie ten grave gedragen had, in navolging van de succesvolle burgerlijke revolutionairen onder Chiang Kai Shek, zetten anarchistische de strijd voor arbeidersraden voort in de traditie van de Duitse Revolutie van 1918 en de fabrieksbezettingen in Italië. In Rusland verplaatste de strijd zich van de frontlinies en de fabrieken naar de gevangenissen en de kampen. In Engeland, ten slotte, vertolkten anarchistische een prominente rol in de ‘shop stewards’-beweging’ en meer nog in de werklozenbeweging.

Dat alles hield een beweging op de been die de internationale strijd op peil hield vóór de Eerste Wereldoorlog. Niettemin neigde het naoorlogse tijdsgewricht ertoe het communisme als tegenpool van het fascisme voor te stellen. Naargelang het fascisme terrein won in de armere imperialistische landen, die het meest bedreigd werden door het staatscommunisme, begon haar smet zich ook uit te breiden naar de rijkere imperialistische landen die de fascistische druk konden opvangen. Op die manier ontwikkelde zich een situatie waarin het fascisme tegenover de democratie kwam te staan. De heersende wereldelite had er steeds mee bedreigd democratische vrijheden in te trekken en het fascisme in te voeren indien er aan hun overheersing geraakt werd. Geleidelijk aan zou het fascisme echter geassocieerd worden met het agressieve impe-

rialisme van armere staten en zo de bestaande grootmachten in de verdediging dwingen. Velen kregen de indruk dat de kapitalist en de arbeider in zeker opzicht gedeelde belangen hadden en de Communistische Partij begon die sentimenten, met de verdediging van de Sovjetunie in het achterhoofd, onophoudelijk te vertolken. Deze periode eindigde met de Spaanse Burgeroorlog. Daar was het de anarcho-syndicalistische beweging die, tegenover de militaire staatsgreep ‘ter herstel van wet en orde’, de georganiseerde kracht en spontane actie van de arbeiders plaatste.

De arbeiders beantwoordden de rebellie van het leger met het sterkste wapen dat ze ter beschikking hadden: de sociale revolutie. Met vereende krachten sloegen feodalisme en fascisme terug met hún sterkste wapen: de volkerenmoord. Omwille van het verraad van de Republiek, die haar bestaan wilde veiligstellen en weigerde de bevolking te bewapenen, ontaardde de legeropstand in een oorlog. Geconfronteerd met de reactionaire krachten binnen de Spaanse regering (bijgestaan door de Communistische Partij en haar buitenlandse allianties) compromitteerde de libertaire beweging de sociale revolutie ten voordele van de burgeroorlog. Al gauw was het te laat voor koerswijzigingen, vermits de vijand genadeloos was en de minste aarzeling de nederlaag betekende. Maar ongetwijfeld werd de libertaire beweging ook verraden door voormannen die zich, onder het mom van de oorlog, een weg manoeuvreerden naar machtsposities. Dankzij de afwezigheid van partijdiscipline (als basispremissie van het anarchisme), konden enkele gereputeerden de weg bereiden

naar een leiderschap dat regeringsparticipatie nastreefde, omdat enkel op die manier de burgeroorlog gevoerd kon worden. Op die manier nam de libertaire beweging alsnog de slogans en, tot op zekere hoogte, de mentaliteit van het Volksfront over en stelde ook zij de democratie tegenover het fascisme. Waar de beweging de strijd tegen het fascisme aanving onder een sociaal-revolutionaire vaandel, ging ze ten onder in democratisch-kapitalistische illusies.

Op het Europese continent concentreerde elke anarchistische inspanning zich intussen uitsluitend op de strijd in Spanje, ten koste van alles. De Spaanse Anarchisten Brigades verwierpen de idee van een Internationale Brigade (behalve voor vluchtelingen die nergens anders heen konden), omdat ze de anarchistische beweging elders niet wilden ‘ontvolken’. Elke strijd die plaatsvond, had als doel de strijd in Spanje te ondersteunen en die focus veranderde het karakter van de militante anarchistische beweging in Europa ingrijpend.

1939 – 1945

Tijdens de Tweede Wereldoorlog kondigden liberalen en sociaal-democraten (geruggensteund door de communisten, eens het Nazi-Soviet Pact door Hitler verbroken werd) een ‘heilige oorlog’ af tegen het fascisme (de vijand was nu eenmaal fascistisch) en werden de geallieerden bekleed met een democratisch aura. Na verloop van tijd begonnen de propagandisten van de geallieerde machten zélf anti-fascistische clichés te bezigen: aanvankelijk met enige diplomatieke voorzichtigheid, in volle oorlog met meer verve. Al gauw zag de volksmythe het licht dat de enige reden waarom we ten oorlog trokken tegen Duitsland het nationaal-socialistische karakter van dat land was.

Twee grote ontwikkelingen vonden plaats in de Europese anarchistische beweging. De Spaanse Anarchisten, die als ballingen in Frankrijk verbleven en er als tweederangsburgers behandeld werden, namen als eersten de wapens op [p.6](#)

Sabate, El Quicko

< p.5 na de Franse nederlaag. Deze anti-fascistische verzetsbeweging, die tegelijkertijd een geslagen revolutionaire beweging was, strekte zich uit van de Pyreneeën tot in Spanje. Als stadsguerrillabeweging vond ze aanknopingspunten bij lieden als Capdevila en Massana, die, sinds de overwinning van Franco in 1939, vanuit de bergen een onophoudelijke plattelandsguerrilla gevoerd hadden.

De andere ontwikkeling vond plaats in Engeland. Daar profiteerden de anarchisten van de resterende vrijheid van meningsuiting en de sterke arbeidersklasse om het imperialisme op alle mogelijke manieren aan te vallen. De invloed van deze strijd deed zich gelden tot in de rangen van het leger.

Beide ontwikkelingen bereikten hun hoogtepunt om vervolgens in het niets te verdwijnen.

De Reichstag brandt

De gebrekkige of afwezige aanknopingspunten tussen soldatenraden en arbeidersraden in het naoorlogse Engeland en de daaruit voortkomende overwinningseuforie van de Labourregering smoorden elke revolutionaire impuls in de kiem. Diegenen die zich, vooral in het leger, aangetrokken gevoeld hadden tot de idee van anarchisme als een toekomstige kracht in de veronderstelde naoorlogse revolutie, dreven ervan weg. Tegelijkertijd had het anti-oorlogsstandpunt van de Britse anarchisten ertoe geleid dat vele pacifisten over de schreef van het libertaire kamp getrokken werden. Als gevolg daarvan verbrokkelde de libertaire deelname aan de klassenstrijd en werd de weg naar het liberalisme van nieuw links bereid.

In Spanje en meer bepaald onder de Spaanse bannelingen zat de libertaire beweging gewrongen in haar positie van de jaren dertig. De bureaucraten in ballingschap hadden zich verschanst in Toulouse en beklagden zich erover dat de geallieerden hun legers niet gezonden hadden om hun revolutie te voltooien. Ze weigerden zich te associëren met de guerrillagroepen, die de wapens nooit neergelegd hadden, en uit angst om hun eigen ballingschap of de wettelijkheid van hun organisatie in het gedrang te brengen, dreven ze een wig tussen de CNT in ballingschap en het naoorlogse verzet tegen Franco dat veel dichter stond bij de oorspronkelijke CNT. Die vleugel konden de ‘leiders in ballingschap’ niet langer beschouwen als onderdeel van de revolutionaire strijd; ze benaderden de zaak enkel nog vanuit een sociaal-democratisch standpunt en echoden afgezaagde oorlogspropaganda. De anarchistische beweging kwam belabberd uit de Tweede Wereldoorlog tevoorschijn. Aan de ene kant was ze beladen met het wrakhout

van een sociaal-democratisch schijnlibertarisme dat nog steeds de theorie van de ‘rechtvaardige’ oorlog uitdroeg. Op internationaal niveau vond deze vleugel haar bondgenoten in andere slabakkende bewegingen die te lui waren om de stap te zetten naar de sociaal-democratie en enkel nog het anarchistische label droegen en de internationale contacten monopoliseerden. Aan de andere kant bleef het anarchisme achter met de liberaal-pacifistische cultus van geweldloosheid als actie, die later in Amerika een hele resem aan nieuwe subculturen zou aanzwengelen, waarin niet langer de vrijheid, het verzet of de klassenstrijd als criteria golden, maar enkel de graad van geweldloosheid.

Onder deze ontwikkelingen verving de puur liberale idee van ‘persoonlijke bevrijding’ onder staatscuratele, de idee van een vrije samen-

leving. Ook werd duidelijk dat er uiteindelijk niet zo’n groot verschil was tussen deze twee ‘duistere kantjes’ van het anarchisme als men voorheen gedacht had.

In vele Europese landen werd het anarchisme wederom een zaak van kleine groepen. Sommige van deze groepen bleven wanhopig doorstrijden (zoals in Spanje), andere behielden goede contacten met de arbeidersbeweging (zoals in Zweden). Maar ook geïsoleerde individuen bleven tegen de overweldigende stroom ingaan en verenigden zich rond magazines, bulletins en in regelmatige vergaderingen, altijd op zoek naar aanknopingspunten voor een nieuwe strijd.

(wordt vervolgd...)

-- J.

de Kwaai Kieft slaat voor de eerste maal toe...

In het weekend van 15 januari heeft de Kwaai Kieft voor de eerste maal toegeslagen. Op wat een Kieftplein had kunnen zijn (maar nu volgebouwd wordt door buurtvernietigende projectontwikkelaar Robelco) werden camera's voorzien van een likje verf. De spiedende ogen van de Robelco-security werden daardoor gesloten...

De Kwaai Kieft is een campagne van directe actie. De Kwaai Kieft is geen organisatie en wordt door niets of niemand geleid. Het doel van de directe acties die gebeuren onder de naam van de ‘Kwaai Kieft’ is de stopzetting van de vernietiging van de Kieftbuurt en haar sociale leven door de betonmaffia en de plannen van de beleidsmakers.

- 1. Elkeen die akkoord gaat met de doelstelling en principes van de Kwaai Kieft kan onder die naam acties uitvoeren.
- 2. De directe acties van de Kwaai Kieft zijn radicaal doch geweldloos, in de zin dat er geen fysiek geweld gebruikt wordt tegen personen.
- 3. Directe actie betekent verantwoordelijkheid opnemen en zelfstandig ingrijpen om misstanden te bestrijden. Mensen die actievoeren onder naam van de Kwaai Kieft nemen hun verantwoordelijkheid op om de vernietiging van de Kieftbuurt tegen te gaan.
- 4. Niemand kan in naam van de Kwaai Kieft onderhandelen over het doel van de Kwaai Kieft of over de acties uitgevoerd onder naam van de Kwaai Kieft.

Voorbij de illusie van het alternatief De sociale economie als toevlucht voor een herstructurerend kapitalisme

Het harteloze aangezicht van de winst-economie heeft ons er steeds toe aangezet niches te ontwikkelen waarin we mens konden blijven ondanks de economische context.

W e zetten coöperatieven op, waarin we nog steeds de last van de arbeid droegen, maar dat juk gelijk verdeelden over onze schouders. We stampten werkplaatsen uit de grond waarin ook de zwak gemaakte medemens de vermeende zegen van de arbeid kon ervaren. We stichtten een zachte, aaibare economie om tegenover de eeltige hardheid van de traditionele productie te stellen. Bij dat alles hebben we natuurlijk stiekem gedroomd van de veralgemening van de zachtheid; van de stelselmatige uitbreiding van onze alternatieven, zelfs van de vernietiging van datgene waarvoor we alternatieven zochten; het kapitalisme. Logisch ook: een beetje mens laat zijn onderdrukker niet ongemoeid, zelfs al heeft hij zich aan zijn directe invloed onttrokken.

Onze dromen zijn denkbeelden gebleken. Het zij zo. Bovendien heeft ook de traditionele economie opeenvolgende face-lifts ondergaan. De oude arbeidsdiscipline is niet meer. Zelfs de oude arbeid is niet meer. De industriële productie heeft plaats gemaakt voor de productie van handel en diensten; voor de productie van ‘kennis’. De bijna militaire fabrieksmentaliteit heeft tegelijkertijd plaats geruimd voor een huichelachtige participatiecultuur. We werken in gede-

centraliseerde werkeenheden, waarin niemand baas is, maar iedereen iedereen controleert. We zijn elkaars patroon geworden. Ondertussen blijven de lieden, die vroeger de plak zwaaiden en nu aangesproken worden als collega's, de woekerwinsten opstrijken.

In zeker opzicht lijkt het erop dat de harde, formele economie wijze lessen getrokken heeft uit de experimentele praktijk van de sociale economie. Gedecentraliseerde beslissingseenheden, aspecten van zelfbeheer, participatie, vrijwilligerswerk... al deze concepten zijn gemeengoed geworden op managerscolloquia. Van een overwinning op de genadeloze competitieentaliteit kan echter bezwaarlijk gesproken worden. Het lijkt er veeleer op dat deze termen een heel nieuwe betekenis toegewezen krijgen in de context

van een economie van de onzekerheid. De industriële economie verschaftte het individu een (zij het ellendige) identiteit. Men was arbeider bij Ford, praatte na het werk over het werk, ging op vakantie met de collega's en maakte gebruik van de extra diensten van het werk. De mens was arbeider in de volste betekenis van het woord.

De nieuwe economie verleent geen eigenheid meer aan de mens; ze verleent hem hoogstens een gespleten persoonlijkheid. De nieuwe economie hebben de kosten-batenanalyse gemaakt en zijn tot het besluit gekomen dat competitieve onzekerheid meer opbrengt dan zekere betrokkenheid. Of nog: de formele economie heeft haar sociale faciliteiten uitverkocht en heeft deze verkoop toegedekt met een terminologie

ontleend aan de sociale economie. Zelfbeheer wordt in de nieuwe economie het beheren van je eigen ellende; participatie het spioneren van je medearbeiders en het sjouwen van onverloonde verantwoordelijkheden en vrijwilligerswerk het doen van onbetaalde, maar wel in rekening gebrachte overuren.

De nieuwe werkmens aanvaardt deze arbeidsomstandigheden gelaten. Tegenover de ‘hel-lepoel van de werkloosheid’ is elk arbeidscontract immers zaligmakend. Net daarom is de werkloosheid een onmisbaar en structureel ingebouwd element van de nieuwe economie. De jacht op werklozen heeft niet de algemene tewerkstelling, maar wel de veralgemening van de werkonzekerheid en de tijdelijke werkloosheid tot doel. Het stempellokaal wordt een vast onderdeel van ieders carrière, zonder echt de connotatie van strafkolonie voor werkonwilligen te verliezen.

Enkele pijnlijke vragen dringen zich aan ons op: is de sociale economie méér geweest dan een socio-economisch laboratorium voor het postindustriële kapitalisme? Hebben we niet ongewild modellen aangereikt die een nieuwe, chaotische organisatie van de winsteconomie mogelijk maakt hebben? En vooral: hoe kunnen we de sociale economie een inkleuring geven die soortgelijke recuperatie in de toekomst onmogelijk maakt? De uitdaging ligt voor ons.

--NMW

Onderstaande reactie schreef Fabel-medewerkster Inge van de Velde voor het tijdschrift “Zij aan zij” www.zijaanzij.nl.

Betaalde seks is niet ongecompliceerd

In “Zij aan zij” nummer 8 van 2004 stond een artikel over betaalde seks: “een uur-tje ongecompliceerde erotiek”. Volgens de schrijfster was er een zogenaamd ‘taboe’ op betaalde seks.

Op betaalde seks heerst echter helemaal niet zo’n taboe. Prostitutie is een paar jaar geleden gelegaliseerd en het is een enorme industrie. Dat betekent echter niet dat prostitutie een ongecompliceerde bedrijfstak is en dat alle lesbische en biseksuele vrouwen maar aangemoedigd moeten worden tot deze vorm van “ongecompliceerde erotiek”.

Van de kant van de prostituee is de seks onvrijwillig, anders liet zij er zich niet voor betalen. Erger nog, een kwart van de in Nederland werkende prostituees is slachtoffer van vrouwenhandel. Drie-kwart van de vrouwen in de gedwongen prostitutie is van buitenlandse komaf.

Prostitutie is na de legalisatie van een paar jaar geleden nog steeds een werkplek met veel misstanden. De positie van prostituees is volgens een medewerkster van de Rode Draad, belangenvereniging van prostituees, niet verbeterd. De chaos in de sector is toegenomen. Sinds de legalisering moeten prostituees belasting betalen en sociale premies, maar ze krijgen er niets voor terug.

Sinds de legalisering is het officiële aantal prostituees gedaald. Er zijn echter veel meer vrouwen in de illegaliteit terecht gekomen, rechteloos en misbruikt door vrouwenhandelaren. Een wereld waar mishandeling, uitbuiting, verkrachting en opsluiting veelvuldig voorkomt. In Antwerpen kwam een poos geleden de marteling van een jonge vrouw die ruzie had met een handelaar, in het nieuws. Ze werd van top tot teen met een gloeiend strijkijzer bewerkt. Ze raakte zwaar gewond en overleed in het ziekenhuis. Eén van de weinige zaken die het nieuws haalde. Er zijn echter zoveel vrouwen en jonge meiden die in erbarmelijke omstandigheden terecht zijn gekomen. In Europa worden ieder jaar 500.000 jonge meisjes en vrouwen verhandeld. Europa is één van de belangrijkste markten voor mensenhandel. En elk jaar worden er wereldwijd naar schatting 1,2 miljoen kinderen verkocht aan de seksindustrie. Volgens een medewerker van Unicef is het de “omvangrijkste slavenhandel in de wereld”.

Dit alles in een context waarbij subsidies voor belangenorganisaties afgeschaft worden. Ruim twee jaar geleden is de subsidie stop gezet voor het steunpunt voor minderjarige Nigeriaanse meiden die gedwongen door handelaren in de prostitutie terecht waren gekomen. De subsidie voor de Rode Draad, belangenvereniging voor prostituees is gestopt. En de voortzetting van de subsidie voor Atalantas, zelforganisatie van slachtoffers van vrouwenhandel, is onzeker.

De nationaal rapporteur mensenhandel constateerde over de Nederlandse situatie dat de wetgeving te beperkt is om de vrouwen te beschermen.

Vanuit dit perspectief wordt het nogal problematisch om prostituees te gebruiken omdat “je nou eenmaal niet altijd een vriendin hebt en dat het maar de vraag is of het lukt om een scharrel te scoren in de discotheek”. De gemakzucht van de consument die een ander tot object maakt en seks met garantie wil. Een consument die er voor betaalt dat de prostituee beleefdheidshalve een vriendelijk gezicht trekt en zich gedraagt alsof ze het ook leuk vindt. Ex-prostituees vergelijken prostitutie met verkrachting. De vrouw wordt ontmenselijkt en tot ding gemaakt. Vernietigend om daar aan bloot gesteld te worden.

Tja, ik begrijp het probleem hoor, zin in seks en geen vrouw in je leven. Maar dan zou ik toch willen adviseren dat iedereen eens die workshop Flirten gaat doen bij Irene Hemelaar. Veel pret en het ontwikkelen van je technieken, zonder dat het ten koste gaat van een ander. Zeker weten dat de lesbische scene er wel bij vaart als steeds meer vrouwen initiatief nemen. En echt, het is helemaal niet erg om ook rekening te houden met de ander en niet alleen je eigen zin te bevredigen. Integendeel, des te opwindender omdat de garantie ontbreekt.

Alle “Fabel Nieuws”-berichten vind je ook op www.defabel.nl/e01.htm

Als ze mij maar met rust laten!

Je hoort het steeds vaker. Soms zijn het racisten, dan weer homofoben¹, maar vaak ook gewone mensen die zichzelf ergens wel als progressief zien, zolang “ze mij maar met rust laten”.

Het zijn mensen overmeesterd door angst. Ze vinden alles goed zolang ze er zelf maar niet mee in contact komen en geloven dat hun eigen leven, hun eigen vrijheid zodanig los kunnen staan van die ‘anderen’ dat het volstaat om er zich van te isoleren.

Eenzaam in de deze isolatie zetten de angstigen zich voor het kijkkastje en beleven daar het virtuele schijnleven van de soaps en shows. Ze starren naar een schijnvrijheid, terwijl ze zichzelf elk dag de vrijheid om te leven ontnemen, hun verlangen slechts richtend op de droomwereld van het televisiescherm. Gebroken dromen zijn het, de moord op elk verlangen voltrekt zich dagelijks in elke woonkamer. Er valt steeds iets te beleven, evenveel redenen om te beven...

DUIZEND-BOMMEN-EN-GRANATEN!

Anarchistische rookgordijnen

De duizend-bommen-en-granatenrubriek is kort maar krachtig deze maand: de rookbom.

Rookbommen zijn hoogst efficiënt om vertwijfeling onder de flikken-cordons te zaaien. Ze weten niet wat er gebeurd, ze weten niet of de rook al dan niet giftig is,... De rookbom is ook nuttig om werpersters van projectielen te onttrekken aan de BOBcamera’s. Niemand wordt immers graag gefilmd met een molotov in de hand. Als afleidingsmanoeuvre bewijst de rookbom ook z’n nut: in de rokerige verwarring kan je snel proberen te ontkomen aan de matrakken en de tralies.

Hoe ga je te werk? Lees eerst de hele gebruiksaanwijzing door en zet alle benodigheden op voorhand klaar...

1. Ga op zoek naar salpeter (kaliumnitraat NO3) te verkrijgen bij elke drogist. Salpeter wordt, naast explosieve toepassingen, ook gebruikt om aquiriums en vijvers algenvrij te maken. Een handig excuus.
2. Meng 6 delen salpeter (bijvoorbeeld 60 gram) met 4 delen suiker (bijvoorbeeld 40 gram) in een kom. Laat deze mengeling opwarmen op een zacht vuurtje. Pas op: elk contact van de salpeter met warmte of vlammen is genoeg om het te doen ontsteken.
3. Blijf roeren (liefst met een houten lepel) tot de mengeling begint te smelten en caramel-achtig wordt.
4. Giet de caramelsubstantie in een vorm (bijvoorbeeld een opengesneden blikje).
5. Wanneer de stof is afgekoeld en verhard, is je rookbom klaar voor gebruik.
6. Aansteken doe je best met een brandende sigaret die je tegen de caramelbrij drukt. Er is best wel wat warmte nodig om de rookbom te ontsteken. Een vuurstokje (vuursterretjes) zou het ook wel moeten doen.
7. Eens de rookbom ontstoken is, krijg je een vurige gloed en pakken witte rook. De rook is zeker niet gezond (salpeter is giftig)...
8. Enkele maten: een rookbom van een halve kilo is genoeg om een stuk straat gedurende 2 minuten onder de rook te zetten...

Als je het opwarmen niet ziet zitten, kan je de salpeter (6 delen) en de suiker (4 delen) ook nog altijd droog mengen. Je krijgt dan een poeder dat erg licht ontvlambaar is. Nadelen zijn: de rookbom is een losse substantie, er wordt minder rook geproduceerd en er komt meer hitte vrij (hmm)...

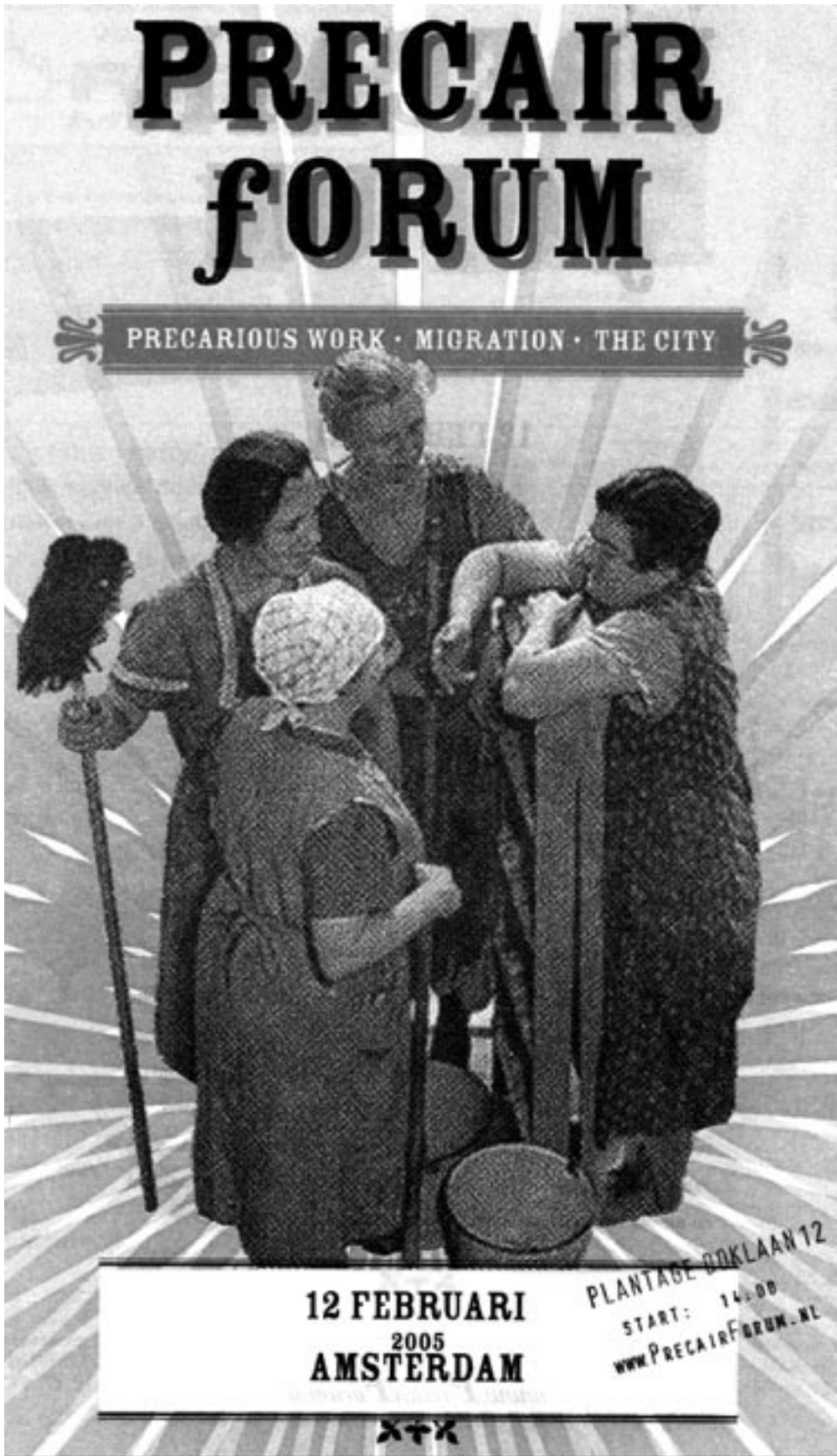
-- A. Tuizentflood

Vandaag is het spektakel uit zijn voegen gebarsten, de angst is compleet. Zij die beseffen dat hun eigen vrijheid slechts kan bestaan samen met de vrijheid van ‘anderen’ zijn zeldzaam geworden. Tijdelijke autonome zones, crimethinc, de ‘kunst van het afhaken’ en andere monsters geven sommigen misschien de illusie dat ook collectieve vrijheid direct consumeerbaar is via een bepaalde levensstijl. Er is echter geen individuele ontsnapping mogelijk, elke vluchtweg eindigt op een nieuwe illusie. Er is enkel de strijd, het mentale en fysieke gevecht voor collectieve vrijheid die een werkelijke bedreiging vormt voor de angst. We zullen ze dus vooral niet met rust laten! We zullen leven, en strijden voor het leven van anderen. Met de liefde op de vuist gaan we samen ... de angst vermoorden.

-- basta

(1) homofob: angst van en haat jegens homosexualiteit

Achter de kassa

Bleep, bleep, bleep. Dat is dan 3,40 alstublieft. Dank u wel. Hier is uw wisselgeld en wilt u de bon erbij? Prettig weekend, fijne avond en een gelukkig nieuwjaar. En dan... de volgende klant, bleep, bleep. En als er geen boodschappen op de band staan? Dan staar ik voor me uit, recht in de ogen van een collega, zonder haar te zien. En ik verveel me.

Verveling is waar het werk van de cassières om draait. Van elf uur 's morgens tot acht uur 's avonds zitten we in dezelfde houding, maken we dezelfde bewegingen en stellen we dezelfde vragen, over and over again. Een routine die slechts wordt onderbroken door een uurtje pauze en het opruimen van de boodschappenmandjes. Het bedienen van de kassa is simpel, er acht uur lang achter zitten niet. Het werk is geestdodend en vervreemdend. De cassière is het verlengstuk van de kassa, een soort human interface. Klanten negeren je of denken je overal de schuld van te kunnen geven en ondertussen eist de baas en verwacht de klant een glimlach op je gezicht. Zeker niet iedere klant vindt zichzelf koning en jou zijn onderdaan, maar je wordt ertoe wel in een positie geplaatst.

De supermarkt van mijn baas, *the scene of the crime*, ligt aan de Oostelijke Handelskade. Op de scheidslijn tussen het KNSM-eiland(1) en de Indische buurt. Aan mijn kassa verschijnt een divers publiek. De yup die voor 70 € aan boodschappen in een mandje kwijt kan en het gezin dat voor 25 € een wagentje vult. Dit maakt van mijn werk een gedwongen observatie. De fles Ragati voor de alcoholist, de roddelbladen voor de eenzamen en de ongezonde energydrinks voor mijn collega's, ik reken het allemaal af en ik observeer. Ik zie de armoede uit de buurt en de rijkdom aan de overkant van het water. De scheiding is zwart/wit, arm/rijk en ertussen stroomt een kanaal. Kassawerk is niet alleen vervelend, het is ook een confrontatie met de sociale verhoudingen in Nederland.

Deze confrontatie is het hardst op het gebied van racisme. De gevolgen van het zogenaamde 'integratiedebat' zien wij terug vanachter de kassa. Alle Nederlanders met een kleurtje zijn een potentiële dief en dienen in de gaten gehouden te worden. De beveiligingsmedewerkers weten op wie ze moeten letten, de sfeer is opgefokt. En dat terwijl deze jongeren volledig geïntegreerd zijn in de economie. Zonder hen zou die hele supermarkt niet kunnen bestaan, geen zak zou worden gevuld.

En wat krijgen we ervoor terug? Het minimumloon op basis van een nul-urencontract. Dit zogenaamde contract maakt onze positie zeer kwetsbaar. Als de baas van mij af wil is ontslag niet nodig, ik word gewoon voor nul uur ingeroosterd en dan kan ik op zoek naar een nieuwe kassa, een callcenter of een cateringbaantje. Deze kwetsbare positie maakt het omzetten van onze verveling in verzet moeilijk en niet zonder risico's. De uiting van deze onvrede beperkt zich nu tot individuele subversiviteit, zoals 'luiheid' en natuurlijk het terugstelen uit de kassa. Willen we iets veranderen in de supermarkt dan zullen we de onvrede moeten organiseren. Hoe we dat gaan doen? Er komen nog uren van verveling om daar over na te denken, achter de kassa...

-- Kassa 5

(1) Koninklijke Nederlandse Stoomboot Maatschappij-eiland: een eiland vol met sjieke lofts en alleenstaande bewoners met een hoog inkomen. (nvdr.)

Dit stuk werd overgenomen uit de Nederlandse bundel 'Flexmens' waar flexibiliteit, de afbraak van de verzorgingsstaat, herstructurering, het yup-ideaal, zwartwerk,... in een kritisch daglicht worden gesteld. Zij organiseren samen met andere groepen op 12 februari 2005 in Amsterdam (Plantage Doklaan 12, om 14u) het 'Precair Forum'. Een dag van fora en workshops om de groeiende bestaansonzekerheid van het sociale leven in Nederland en daarbuiten onder de loep te nemen. Thema's die aan bod komen: flexibilisering, sociale uitsluiting, migratie en illegalisering, stedelijke vernieuwing en gentrification, tactieken voor het heroveren van de stad, organisatie voor EuroMay-Day 2005 en het opeisen van sociale rechten op open burgerschap, huisvesting, inkomen en meer. Meer info op www.precairforum.nl

VEGAN DELI-CORNER

Plantaardige Shoarma

Ingrediënten:

- kleine sojabrokken
- shoarma kruiden (of pitakruiden, desnoods kippekruiden)
- plantaardige olie
- peper, zout
- naar smaak: ajuin, look, citroen, groene kruiden,...

Sojabrokken en shoarma kruiden vind je in de meeste kleinere winkels, vooral in migrantenbuurten.

Bereiding:

Laat de sojabrokken weken in een kom water, indien nodig even koken (zie gebruiksaanwijzing op de verpakking). Giet het resterende water af en voeg een serieuze dosis kruiden toe. Snij eventueel de ajuin en de look zo fijn als je kan en voeg toe. Giet dan pas de olie erbij zodat je een smaakvolle marinade krijgt. Je kan eventueel een geperste citroen toevoegen als smaakversterker. Laat de marinade enkele uurtjes trekken zodat de smaken zich vermengen en roer af en toe. Verhit een pan en bak de plantaardige shoarma telkens in een voorverhitte pan, op een groot vuur. Doe nooit te veel in één pan; de bodem van de pan zou nooit gevuld mogen zijn, zodat de shoarma stevig gebakken en dichtgeschroeid wordt.

Dien op in een broodje met sla, tomaten, augurken of wat je maar lekker vindt. Met de juiste shoarmakruiden krijg je een delicatessie waar je zelfs de meest verstokte vleeseters mee kan beet nemen op allerlei vreetgelegenheden zoals barbecue's, buurtfeesten, etc.

Gelezen: Antifa Nieuwsbrief

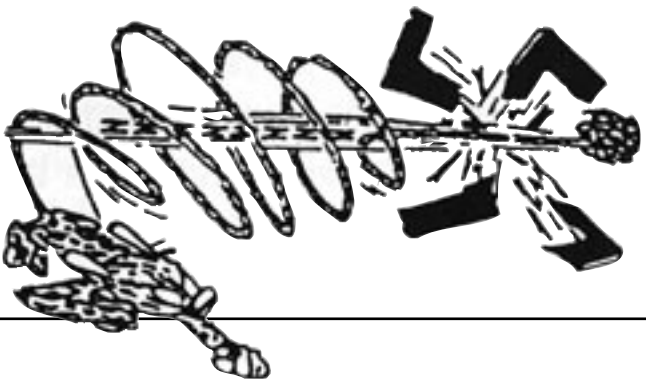
Uit Gent bereikte ons enige tijd geleden de derde Antifa Nieuwsbrief die driemaandelijks verschijnt en deze eerste editie van 05 draagt als titel 'het zwarte belang'.

Meer dan veertig paginas gevuld met veel concrete en actuele informatie over allerlei fascistische agitatie en de sleutelfiguren erachter. Daarnaast stukken over antifascistische strijd & initiatieven (Poolse RASH gevangene Patriek Cichon, Antifa Gent verklaring betreffende anti NSV demo, 1ste Linie uit Leuven tegen de verrechtsing, een update over de Thessaloniki 7). Verder nog een aantal boekbesprekingen (met het vooruitzicht op de Boekenbeurs) en een paar poëtische & artistieke uitingen van antifascistische verzetscultuur die bewijzen dat de schrijfsters het hart op de juiste plaats hebben!

Antifascistische Actie Gent, meldpunt & contact: pb 140, 9000 Gent.
Financiele steun op 001- 3382578-70

Een jaarabonnement op de nieuwsbrief van de Gentse antifa kost vijf pleuro voor vier nummers. Voor deze bescheiden prijs kan je de weerstand helpen groeien voor ze aan onze deuren staan!

Ci incontreremo ancora un giorno, a las barricadas camaradas insurGENTos.

La balade des cons

De allesverwoestende tsunami of -tegen het aanschijns van de emmers miserie die het kapitalisme dagelijks over de aardkloot uitgiet- een storm in een glas water. De mediahype die rond de beving losbarstte en de golf van solidariteit die daarop volgde. Intussen weten we het allemaal; toerisme kan de wereld redden. Ze moeten daar in Dafour maar wat zandstoelen en toeristencafés neerpoten...

De rally van Dakar kende haar grootste dodelijke tol bij de deelnemersters ooit. Geen mens die er nog bij stil staat. The show must go on, zo vindt ook ik. En na een vreugdedansje konden wat mij betreft dus ook deze woestelingen van de woestijn in vrede gaan rusten. Volgend jaar nog beter en liefst alles mooi live thuis gebracht via het kleine schermpje...

Hirsi Ali is weer in het vizier. Dat wordt drummen aan het middelpunt van de belangstelling van (rechts)- neder-land. Verdonck, Ali en Wilders gaan om de grootste. In neder-land wordt er niet gestolen en wie dat wel doet riskeert de dood door ‘terpletterijding’, aldus de nieuwe inburgeringsmoraal. Diefstal als selectie criterium in een kapitalistisch ghetto. Mooi zo! Als de vleesge-worden wansmaak, beter gekend als de dolgedraaide Wilders of zijn kompanen Ali en Verdonck, iets narigs en ‘typisch onnederlands’ zou overkomen, zal ondergetekende met het grootste gemak een duizendtal betere redenen weten te verzinnen om de selectie te verantwoorden...

Der Untergang van Hugo Coveliërs is ingezet, de stuip trekkingen ten spijt. Hugo kan nu eindelijk zijn maatje Ward Beysen achterna, al zijn alle wereldzeeën samen wellicht nog niet groot genoeg voor diens ego. Bon, als het zuur zich blijft verspreiden in dat vadsige lijf, dan lost het probleem Hugo zichzelf wel op...

Kandidaten sociale huurdersters mogen getest worden op hun kennis van de nederlandse taal, aldus minister Marino Keulen (VLD). Nederlands en vlaamsche ministers?! “Toch ni van ‘t stad zeker? Neje, van dé limburg!” En zeggen dat er wereldleiders rondlopen die prediken dat het allemaal een kwestie van rotte appels is. Rotter dan de Hugo’s en de Wilders en van deze wereld lijkt mij moeilijk. Ja, of je moet al spelleider zijn in een macaber machtsspelletje doordrongen van uitsluitings-, uitbuitings- en onderdrukingsregeltjes. Ga in zo’n spel maar eens uitleggen waarom een Keulen zich niet in al zijn bescheidenheid onder de spelleiders van deze wereld zou mogen rekenen...

U ziet het; gesneden brood bij hoopjes voor de would-be columnist in mij. De ene snede al wat bruiner gebakken dan de andere.

Maar zelfs de grootste stormen gaan grotendeels aan ons voorbij. Vlaanderen is in de ban van zichzelf en zijn ‘volk’. Zes miljoen vlamingen lijken steeds meer in perfecte maat te marcheren op de tonen van een gründig georchestreerde ballade. Een ballade die alleen nog begrepen kan worden door wie zonder omkijken braaf en in het ritme blijft mee marcheren. Op het ritme van “één” voorgekauwde en zwaar gemediatiseerde story vol valse noten. Valse noten, die bij ‘ons’ vroeger beelden opriepen van de donkerste tijden uit de geschiedenis, worden in de ballade der idioten uit volle borst meegezongen door een hele ‘natie’.

Neem nu de Drie Koningen-actie van de N-VA. Met elf kamions met vals geld, nauwelijks iets meer actievoerders en een overmacht aan journalisten –dat was in deze niet moeilijk- trokken de vlaamsch-nationalisten richting Strépy. Hiermee wilden ze de geldstromen van noord naar zuid en de in hun ogen onnuttige besteding van het geld in het zuiden aanklagen. Men mag zich

afvragen welke geldstromen de N-VA nog wenst te saneren. Heb ik het verkeerd voor of zijn er in Antwerpen niet verdacht veel ‘werklozen’ en ‘criminelen’ en krijgt hét stad bovendien niet buitenproportioneel veel middelen? Over onnuttige bouwwerken gesproken, daar hebben we ons gazetteke wel al vaker mee kunnen vullen. Moesten wij daar de taalgrens voor over? Moesten wij daar vijandig gebied voor binnenrijden met een belachelijk klein aantal actievoerders die de lokale taal halsstarrig weigeren te spreken? De lucht van onze burens gaan vervuilen? Zelig, drie maal zelig, die Koningenverheerlijking van een handje vol vlaamsch-nationalisten.

Volgens frontleider Bart De Wever is alles in België communautair. Bij elke verschijning staat de man klaarblijkelijk te jubelen van ‘vlaamsche eigenheid en trots’. Het dossier Brussel-Halle-Vilvoorde of het refrein van de ballade der idioten is nog zo’n onding uit de duizend en één eigen-volk-eerst-natte dromen van De Wever, zijn kartelpartner en een steeds groter wordend deel van het door het nationalisme beoedelde vlaamsche ‘volk’. De burgerlijke of parlementaire democratie lijkt steeds meer tot populisme te leiden. ‘t Is zieltjes winnen en stemmen tellen. Een logica waarin elkéén die meeschrijft aan de ballade der idioten perfect weet voor te tellen hoeveel stemmen het vlaamsche belang heeft. Van waar dan die stuip trekkingen bij diezelfde orchestmeesters als iemand uit Brussel-Halle-Vilvoorde gewoon kan stemmen voor diegenen die zijn/haar partijpolitieke voorkeur geniet? Al meer dan 30 jaar komt de premier in dit land uit vlaanderen. Al ooit een vlaamsche democraat hierover een punt horen maken? Meer nog, volgens Erik Van Rompuy is het voorstel om het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest uit te breiden te vergelijkelijk met de Anschluss van Oostenrijk door nazi-Duitsland. Hiermee maakt deze voorvechter van het vlaamsch nationalisme weer eens te kennen dat de moordende bekrompenheid geen grenzen kent en het historisch perspectief van de meeste nationalisten zich onder het vriespunt bevindt. Vanuit het oogpunt van de parlementaire democratie heb ik in al dat gewoel over Brussel-Halle-Vilvoorde nog maar één standpunt gehoord van een ‘vlaamsche’ opiniemaker die een beetje steek hield: het concept Brussel-Halle-Vilvoorde als schoolvoorbeeld voor de andere arrondissementen. Dan kunnen de ‘walen’ ook eens hun stem uitbrengen over de premier. Dan kan iedereen vrijelijk stemmen. Alles welgeteld, democratisch getemd.

Het hoogste goed is het ‘volk’, zo willen nationalisten. En wie het ‘volk’ is, dat bepalen ‘wij’, zo denken nationalisten. Wie het opneemt tegen de verkozenen van het vlaamsch belang, neemt het op tegen z’n kiezerspubliek, tegen vlaanderen en ‘zijn volk’, zo willen de democraten. Kan het dan verwonderen dat het Blok ook na zijn veroordeling nog steeds zijn royale overheidssubsidies blijft opstrijken? Ook hier zorgt de ballade der idioten voor blindheid en stompzinnigheid. Volgens de coryfeeën van de CD&V en de kartelpartner is de groei van het fascisme in vlaanderen het gevolg van een bewuste strategie van de waalse PS. Zo kan de geschiedenis zich eindelijk herhalen. In een lichtjes andere gedaante, maar met dezelfde schuldige walen. De vlaming immer verdrukt tot in de armen van de collaboratie. Een beetje politiek inzicht zou ons leren dat de bullebakken van het Front National en de ‘niet-(dees)volkseigen’ fundamentalisten van de AEL, wellicht veel meer te vrezen hebben van deze wet dan het salonfähige vlaamsche belang.

De ‘vlaming’ marcheert onder druk van het francofone imperialisme massaal mee op de noten van de rechtse ballade der idioten en dit alles ondanks zichzelf. Oh arm vlaanderen, oh arm ‘volk’!

-- AMP

AMP komt graag langs om uw volkskeukens, axes, thema-avonden,... te kruiden met een pittige ongezoeten mening. Interesse? Geef een seintje aan De Nar!

Marijn, plots was je er niet meer... Je koos voor een andere uitweg uit deze koude maatschappij. Het touw rond je nek werd aangetrokken door de haat en de overschilligheid die "onze" samenleving beheerst. Maar je bent nog niet vergeten... We sloten jou voorgoed in ons hart, zodat we niet zouden vergeten te zorgen voor elkaar en voor de wereld rondom ons. Rust zacht, lieve vriend, we denken aan je.

De krakersters van Villa Squattus Dei en de medewerkersters van De Nar

Zaterdag 12 maart 2005
Expired party

Villa Squattus Dei Schapenstraat 29 3000 Leuven

Start: 20h

Inkom: vrije bijdrage

Alle inkomsten gaan zoals Marijn het wilde naar een dierenbevrijdingsorganisatie

Food not Bombs!-Leuven -- De Nar -- Sociaal Centrum Leuven

organiseren het ISTE

**BENEFTIET-
VOETBALTOERNOOI**

'MEMORIAL MARIJN'

ten voordele van De Nar

**12 MAART '05
AANVANG: 14H
AFSPRAAK AAN: VILLA SKWATTUS DEI**

inschrijving gewenst! (via De Nar-zie colofon)
Autonome sjottersters betalen: 2,5 pl€ (benef)
Ploegen (min. 5 spelersters) betalen: 10 pl€ (benef)

Food not Bombs! zorgt voor een lekkere hap voor alle deelnemersters.
Inzet: eeuwige lokale roem en een eervolle vermelding in De Nar.

!! Aansluitend: big party t.v.v. dierenbevrijding!!

BOEKENBEURS LIBERTAIR KULTUURFESTIVAL

Zaterdag 19 maart 2005 - van 10.00 tot 20.00

“De Centrale” - Kraankindersstraat 2, 9000 Gent

debat - lezingen - performances - video

stands uit België, Nederland, Frankrijk, Duitsland, Spanje

informatie: aboekenbeurs@yahoo.com - <http://www.aboekenbeurs.be>

Xosé Tarrio is dood

Op 2 januari ll. is Xosé Tarrío González, sociale rebel en anarchist, jarenlang opgesloten in de gevangenissen in Spanje, gefolterd in de FIES isolatie-eenheden, overleden.

“(...) de artsen zeggen dat hij ziek was, wij zeggen dat het deze samenleving is die ziek is, zij zeggen dat hij overleden is, wij zeggen dat hij vermoord werd (...)”

bericht van het CNA Albacete:

02/01/2005

We hebben vandaag het slechte nieuws ontvangen dat de libertaire kameraad Xosé Tarrío gestorven is. Na verscheidene maanden in coma in een hospitaal van A Coruña, is Xosé eindelijk vrij, er zullen voor hem niet langer gevangenis, folteringen, vernederingen zijn... wat blijft onder ons is zijn geschiedenis, immens humaan, vol goede keuzes en fouten, wat blijft onder ons is de waardigheid van een persoon, een menselijk gezicht doorgroefd door duizenden gevechten door een leven in de begraafplaats dat de gevangenis is... de artsen zeggen dat Xosé ziek was, en wij zeggen dat het deze samenleving is die ziek is, hij overleed niet, hij werd vermoord... vandaag was hij het, morgen zal het iemand anders zijn, en zo iedere dag, nu kunnen we weinig doen voor hem, behalve zijn ideeën in onze harten bewaren en in onze acties, zij aan zij, slag na slag, tot de muren van de gevangenissen neergehaald zijn. Dat zal onze hommage zijn.

“Vandaag ligt hij roerloos in een hospitaal en er heerst stilte, en in die stilte is zijn stem, de woorden die Xosé niet uitspreekt spreken in zijn ogen, in zijn blik”.

Lucía

Wie was Xosé Tarrio?

Xosé Tarrío González werd geboren in 1968 in A Coruña, in Gallicië in Spanje, en groeide op in één van de armste wijken van de stad. Het grootste deel van zijn tienerjaren bracht hij door in verschillende instituten, waar hij werd geplaatst omdat zijn ouders steeds ruzie maakten (zijn vader was een dronkelap, zijn moeder moest zich doodwerken om haar 5 kinderen te voeden) en later omdat ze emigreerden. Xosé moet al vroeg in zijn eigen levensonderhoud voorzien, ontsnapt verschillende keren uit de instellingen waar hij geplaatst wordt, rebelleert tegen de onrechtvaardigheden en ongelijkheden.

Anarchist Black Cross Antwerpen:
abc-antwerp@linuxmail.org

Anarchist Black Cross Gent:
PB 40 - 9000 Gent 2 - België
e-mail: abc_gent@yahoo.com
http://www.geocities.com/abc_gent/rekeningnr. : 001-3364945-91

<http://www.anarchistblackcross.org>

Het proces tegen de ‘Vier van Aken’ start op 23 maart. Het proces zal langer een maand duren!

De data zijn:
23, 24, 30, 31 maart;
1, 7, 13, 20, 22, 27, 29 april
4 mei.

Voor achtergrondinformatie, zie artikel ‘Omdat de vrijheid hen te lief was’ in Nar 191 (december) en de website van ABC-Gent

Op zijn 17de vloog hij voor de eerste maal in de gevangenis. Het was omwille van een domme diefstal, maar hij moest de 6 maanden uitzitten die de rechter hem oplegde (met een beetje geluk, of, bij gebrek daaraan, met wat geld, had hij die niet moeten uitzitten). Hij verliet de gevangenis na zijn straf te hebben uitgezeten, maar binnen het jaar zat hij alweer binnen voor een veroordeling van 2 jaar, 4 maanden en 1 dag, wegens een diefstal zonder geweld. Hier begon zijn hel.

Pas meerderjarig, pas in de gevangenis, hoort hij dat hij besmet is met het Aids-virus (Xosé was toen heroïneverslaafde). Enkele maanden later sterft zijn neef Lute, met wie hij een sterke band had, en even later sterft ook zijn liefje, Isabel, in een auto-ongeval. In diezelfde tijd wordt zijn jongste broertje (Marcos) geboren, die hij enkel zal kennen achter het glas van de bezoekersruimte in de gevangenis.

En de problemen houden niet op. Om een vriend te verdedigen, steekt hij een medegevangene neer; hoewel Tarrio niet de intentie had hem te doden, sterft die andere toch aan de verwonding. De rechters kennen echter geen genade en hij krijgt er jaren gevangenisstraf bij. Door de vele acties die Xosé in de loop der jaren voert (ontsnappingspogingen, mouterijen, hongerstakingen, etc.), zal hij uiteindelijk aankijken tegen bijna 200 jaar gevangenisstraf!

Want Xosé geeft zich niet over, maar vecht terug met nog meer kracht dan vroeger. Hij stopt met zijn heroïnegebruik en met alle drugs, inclusief tabak, en begint aan sport te doen. Langzaam ontwikkelt hij een politiek bewustzijn; eerst aangewakkerd door de bevrijdingsstrijd voor het Galicische volk, wordt hij later anarchist. Maar altijd staat de strijd van en voor de gevangenen centraal. Die strijd en zijn boek “Huye, hombre, huye” (één van de weinige boeken die realistisch het gevangenisleven beschrijft, en tegelijkertijd een aangrijpende persoonlijke biografie en een scherpe aanklacht is) maken van hem één van de meest duidelijke voorbeelden van de strijd tegen de gevangenis, zonder ooit onderscheid te maken tussen politieke en sociale gevangenen.

Door die strijd ook en door de inzet van een aantal advocaten, worden al zijn straffen samengevoegd tot één van 20 jaar. Aangezien hij al 16 jaren gevangenis, waarvan 9 in de FIES eenheden, op 16 mei 2003 vrij!! Buiten de gevangenis gaat Xosé verder met de strijd, hij vergeet degenen niet die hij heeft achtergelaten in de gevangenis noch degenen die hem buiten hebben gesteund. Hij werkt samen met verschillende anarchistische collectieven, zoals Oveja Negra in Gallicië en het CNA. Aanvankelijk gaat alles goed, hij is in goede gezondheid, heeft veel hoop en vele dromen. Maar dan gaat het bergaf. Hij breekt met zijn vriendin, ziet hoe zijn oude vrienden of dood zijn of in de gevangenis, hoe drugs, gevangenis en aids hele generaties hebben ka-

pot gemaakt in zijn wijk en elders. Zijn nieuwe vrienden zijn te jong om te begrijpen wat hij allemaal heeft doorgemaakt en nog doormaakt. Xosé begint cocaïne te gebruiken. Zijn gezondheid gaat achteruit, hij verliest veel gewicht, hij trekt zich meer en meer in zichzelf terug.

Op 8 oktober 2003 wordt hij dan door de politie gearresteerd en beschuldigd van 3 (aanvankelijk 4) diefstallen. De ondervraging op het politie-commissariaat beperkt zich tot vragen over zijn politieke ideeën en de organisaties waarmee hij contact heeft. Opmerkelijk is ook dat de politie begeleid werd door mensen van de Brigada de Informacion toen zij Xosé arresteerden (en dat ze dat trachtten te camoufleren door het tijdstip van de arrestatie een uur te verlaten). Xosé wordt gedurende drie dagen incomunicado gehouden en gefolterd (daarbij loopt hij een snee op die hevig bloedde en genaaid diende te worden met 60 hechtingen). De kwade trouw van de politie blijkt overduidelijk uit de vele contradicties en onregelmatigheden. Zo kon Xosé de eerste twee overvallen onmogelijk gepleegd hebben, omdat hij op het moment van de overvallen bij zijn moeder aan het eten was. Op het proces (dat plaatsvond eind april 2004) geeft één van de getuigen toe dat de politie hem maar één foto lieten zien (die van Xosé) met de vraag of hij de overvaller was. De getuige verklaart dat Xosé de overvaller is, ook al verklaarde hij eerder dat die overvaller ergens begin 20 jaar is, Xosé is er 36. Enz. Ondanks alle onregelmatigheden veroordeelt de rechter Xosé tot tien en een half jaar gevangenisstraf. Xosé gaat in beroep, maar verdwijnt opnieuw in de gevangenis.

Op 28 juni 2004 moet Xosé opgenomen worden in het ziekenhuis, hij is half verlamd, waarschijnlijk ten gevolge van een hersentrombose. Hoewel zijn toestand duidelijk ernstig is, en hij bijkomende onderzoeken zou moeten ondergaan, wordt hij amper verzorgd in het ziekenhuis. Hij wordt aan het bed geboeid, de politie blijft hem en zijn moeder vernederen en beledigen, men weigert informatie te verschaffen, en al na enkele dagen wordt hij opnieuw naar de gevangenis gestuurd. In de gevangenis gaat hij zienderogen achteruit, maar pas op 6 augustus staat de rechter zijn voorlopige vrijlating toe. Maar blijkbaar heeft zijn laatste opsluiting voor Xosé de poort naar de dood geopend: in oktober verzinkt hij in een coma waaruit hij niet meer zal ontwaken. Op 2 januari 2005 sterft Xosé Tarrio. “(...) de artsen zeggen dat hij ziek was, wij zeggen dat het deze samenleving is die ziek is, zij zeggen dat hij overleden is, wij zeggen dat hij vermoord werd (...)”

Rust nu in vrede Xosé, Wij zullen jou niet vergeten!

FIES en legaal lijden in Spanje

Het relaas van Xosé Tarrio

Als men mij zou vragen wat de gevangenis is, zou ik zonder enige twijfel antwoorden dat het de vuilnisbelt is van een welbepaald socio-economisch project, waarin men alle personen die de samenleving storen, werpt. Dat is de reden waarom men vooral de armen in de gevangenissen vindt...

De idee van de gevangenis is historisch ontstaan als een middel om die personen op te sluiten en te isoleren die de autoriteiten als schadelijk of subversief beschouwen voor hun doctrines en normen. Doorheen de geschiedenis bestaat de gevangenis en haar kerkers in vele verschillende vormen, maar altijd, werkelijk altijd, gaat het om een instrument van opgelegde macht, dwangmiddel van koningen, militairen en politiciers. Inderdaad, de gevangenis ontstaat uit de noodzaak voor de regering, de staat, om zich de exclusieve macht om te straffen, het exclusieve gebruik van geweld op vrije personen toe te eigenen; de functionele gebruikswaarde van die handeling is de noodzaak haar wetten te doen gelden door methodes van terreur en foltering, met als doel de vijanden van het bestaande systeem en de personen die zich niet aan haar codes en wetten onderwerpen te vernietigen.

Maar er is ongetwijfeld ook een sociale oorsprong. De controle door de macht over de misdeelden en armen, over de immense massa van armen en gemarginaliseerden in onze moderne samenleving, met de idee zoveel mogelijk de sociale onvrede te beteugelen, de meest rebele-rende klassen voortdurend te onderdrukken. Daarom kunnen wij reeds concluderen dat de gevangenis een instrument is van het heersende apparaat door middel waarvan zij haar eigen macht versterkt. Dit is een gevolg van de noodzaak voor de Macht om het volk te controleren, te reguleren, te bevelen, te selecteren, het definitief onder een voorwaardelijke vrijheid te houden, onderworpen aan een strafrechterlijke code en aan verschillende onrechtvaardige wetten, gecreëerd zonder het volk te raadplegen, met de constante dreiging van de gevangenis boven het hoofd.

Als de gevangenissen gebouwd worden om de armen en de ondermijners van de gevestigde orde in op te sluiten, dan zijn hier, in de Spaanse gevangenissen, de FIES gecreëerd om diegenen onder de gevangenen die de Macht hebben uitgedaagd en bestreden op te sluiten en levend te begraven. De FIES (Fichero Interno de Especial Seguimiento) betekent één van de grofste overtredingen van de mensenrechten door de Spaanse staat van de laatste jaren. Het is een speciaal regime dat niet reglementair kan zijn, zelfs niet binnen hun wetten. Het is een soort vrijbrief voor de bewakers om een deel van de gevangenen die zich georganiseerd hebben tegen het Penitenciaire Instituut, geheel naar eigen goeddunken, te onderdrukken. Het werd voor het

eerst toegepast in 1991, na de reorganisatie van de APRE (Asociación de Presos en Régimen Especial), een organisatie van gevangenen die zich bewust waren van de gevangenisproblematiek, en na een golf van muiterijen en gijzelingen van bewakers en van enkele gevangenis- en gerechtelijke autoriteiten. Dit alles om hun stem te laten horen en verbeteringen te eisen van de detentieomstandigheden in de Spaanse gevangenissen.

De FIES, bedacht door de toenmalige minister van binnenlandse zaken Antonio Asuncion, werd gepland en ingevoerd met als doel de vereniging APRE te vernietigen, en die gevangenen die als het meest conflictueel werden beschouwd of de specialisten van de ontsnapping te scheiden van de rest van de gevangenispopulatie. En wel door een gevangenis binnenin de gevangenis zelf te bouwen. Men selecteert de gevangenen, deze worden onderverdeeld in kleine groepen, en één voor één worden ze overgeplaatst naar de gloednieuwe FIES modules of de speciale afdelingen, waar elk contact met de rest van de gevangenispopulatie onmogelijk is, wat het repressieve werk aanzienlijk vergemakkelijkt. Al hun kleren worden afgenomen; zij bezorgen overalls en slippers om aan te trekken. De correspondentie wordt gecontroleerd en het aantal brieven gelimiteerd. Ze mogen enkel alleen op de wandeling, zonder dat er een sanctie aan voorafging. Ze nemen de matras af voor de dag en brengen die pas terug voor de nacht. Bij de overplaatsingen binnen de gevangenis worden we volledig uitgekleeed en gehandboeid, weggevoerd onder escorte van verschillende bewakers gewapend met knuppels en ijzeren staven. De processen vinden gedurende de dag plaats en gedurende het transport ziet de gevangene niemand. Zij ondergaan voortdurend beledigingen en slagen, worden vastgeketend, soms dagen na elkaar, in de cellen, in de handen van groepen van bewakers...enzovoort enzoverder. Dat is de FIES in de gevangenissen van de Spaanse staat, van 1991 tot op de dag van vandaag.

Op dit moment, door de harde interne strijd, tijdens dewelke wij verschillende kameraden hebben verloren en de steun hebben gekregen van antigevangenis collectieven, heeft de samenleving kennis genomen van de FIES waardoor zij het niet meer zo gemakkelijk kunnen toepassen als de zes voorgaande jaren. Vandaag hebben wij matrassen en apparaten, onze persoonlijke kledij, en wij krijgen onze eerste wandelingen met de andere gevangenen... De post wordt niet meer in beslag genomen bij iedereen en op nog enkele plaatsen wordt je gehandboeid tijdens de overplaatsingen.

Toch blijft de repressie aanwezig, klaar om op elk moment in te grijpen. En Jaen I, Huelva, Vallaloid, etc. zijn Spaanse gevangenissen waar in ieder geval de FIES regimes blijven bestaan

voor de gevangen kameraden, waar men hen foltert en onderdrukt uit gewoonte, omdat men het graag doet, en waar de gedetineerden zich verzetten dankzij hun moed en de solidariteit.

Een FIES zijn betekent dat zij, op welk moment dan ook, met hen kunnen doen wat ze willen, wetende dat zij carte blanche hebben, er vanuit gaande dat de FIES onverbeterlijke gevangenen zijn waarop enkel legaal geweld, foltering en de strafcel van toepassing is. Sinds 1991 zijn reeds 4 kameraden, onderworpen aan dit regime, gestorven: Ernesto Pèrez Barrot, Moises Caamaño, José Luis Iglesias Amaro, José Romera Gonzales, en in 1995, te Jaen, een vijfde, José Fernandez Alvarez (toen in de cel naast mij); zij legden een koord in zijn cel en zij sloegen hem alle dagen tot hij zich ophing... Dit alles zonder rekening te houden met de psychologische schade die al die jaren van isolement en repressie heeft aangericht bij zovele kameraden. Laten we niet vergeten dat een meerderheid van de FIES gevangenen reeds een tiental jaren in isolatie zitten, en dat nog andere er 15 of zelfs 20 jaren hebben opzitten. Dat kan een idee geven van de gevangenisrealiteit in de Spaanse gevangenissen voor al diegenen die er de confrontatie durven mee aangaan: het risico om eenzaam en afgemat weg te rotten en te sterven in dit onderaardse is reëel. Hier is het fascisme tastbaar. Ik denk ook dat het een consequentie is van die golf van neofascisme die nog maar eens Europa overspoelt.

Om dit korte artikel te besluiten, dat ik heb geschreven om ietwat uit te leggen wat de gevangenis is en wat de FIES is, wil ik zeggen dat alle repressie en folter gebaseerd zijn op één fundamenteel feit: de straffeloosheid waarop haar uitvoerders-beulen zich kunnen beroepen. Daarom is het noodzakelijk dat de situatie van de FIES departementen in de Spaanse staat bekend gemaakt worden, want morgen kan dezelfde situatie zich voordoen in een ander land, zoals dit reeds het geval is in Duitsland, Frankrijk,... Daarom moeten we deze fascistische regering aanklagen en haar penitenciaire politiek en haar brutaliteit ontmaskeren. Alleen zo kunnen we misschien iets van de zware levensomstandigheden waar we hier onder lijden opheffen. Tegelijkertijd moeten we de omstandigheden creëren opdat we ooit deze schande van de mensheid, die we de gevangenis noemen, kunnen laten verdwijnen van het aangezicht van de aarde. Gevangenis die niets anders is dan een folterkamer waar een onrechtvaardig systeem haar wetten oplegt via repressie en onrecht.

Vanuit de gevangenissen van de Spaanse staat, een groet en een schreeuw van verzet.

Groeten,
Xosé Tarrio

STUUR TIJDIG JE ACTIVITEITEN DOOR! BIJ VORKEUR VIA E-MAIL NAAR **AGENDA@DENAR.BE**

GENT		
elke maandag	A.C. Assez	Infomania
elke dinsdag & vrijdag	Brugse Poort	Buurtkeuken - vanaf 18.00
elke woensdag	A.C. Assez Oude brandweerkazerne - Muiden	Volxkeuken - vanaf 20.00 Volxkeuken - vanaf 20.00
elke donderdag	Palinghuizen	Volxkeuken - vanaf 20.00
elke dinsdag/donderdag elke woensdag/zaterdag	A.C. Assez	Gratis LINUX/internet atelier dinsdag/donderdag van 20.00 tot 22.00; woensdag/zaterdag van 14.00 tot 17.00
elke vrijdag	A.C. Assez	Algerijns/Vluchtelingencafé - vanaf 21.00
elke zondag	Ivago	Volxkeuken - vanaf 20.00
dinsdag 8 februari	De 3 Charels	Volxcafé - vanaf 20.00
zaterdag 12 februari	Antwerpsestwg. 81, Lochristi (bus 76 & 77 vanuit beide stations)	Nar-benefiet - Concerts: HYSTERIA (Dutch crust); FOETUS PARTY (French electropunkmix); LOADEAD (motormetal Liègeois); KRIEGSTANDZ (more Dutch crust)
dinsdag 15 februari	De 3 Charels	De Nar Spreekt - Anarchistische info-avond + aansluitend Volxcafé
vrijdag 18 februari	Alcahel	1 jaar nieuwe bezetting - Concerten: SKA-SOUNDS; IEDEREEN ZOO JOTJE; WRONG 'EM BOYO - start 20.00, inkom 2.5 pleuro
zaterdag 19 maart	De Centrale (Kraankindersstraat 2)	5e Internationale Alternatieve Boekenbeurs / Libertair Kultuurfestival

ANTWERPEN		
1e vier dagen v/d/ maand	kafee Den Hopsack	Infotheek - 21.00 tot 23.00
elke maandag	het Badhuis	Volxkeuken - 20.00; vrije bijdrage
elke dinsdag	Anarchistisch Buurthuis 't Kievitje	A-info - vanaf 19.00 - Infoavonden over en geïnspireerd door anarchisme en sociaal verzet. • 1/02 'Das Experiment': film over wat macht met mensen doet. (Macht corrumpert, altijd.) • 8/02 'De overtocht': documentaire over vluchtelingen die met een boot uit Marokko oversteken om via Spanje Fort Europa binnen te geraken. Een verhaal van de jaarlijkse duizenden doden aan de grenzen... • 15/02 ABC-Antwerpen: Diner Radicale. Benefietmaaltijd om 18u gevolgd door info-avond (19u) over Geweld. • 22/02 Dierenbevrijding: spreker en discussie over de inhoud vandierenbevrijding als essentieel onderdeel van de anarchistische strijd. • 1/03 De opstand heeft gelijk: spreker(s) over het opstandige anarchisme (insurrectionalisme) dat een heroriëntering van de anarchistische beweging aanbiedt.
elke dinsdag & donderdag	Anarchistisch Buurthuis 't Kievitje	Weggeefwinkel - elke dinsdag van 18.30-19u en na de A-Infos, en elke donderdag van 14 tot 16u.
woensdag 9 februari	CC Berchem	FC Poppesnor: "Op doorreis" - het nomadisch denken van Rosi Braidotti - start: 20.00 door Kristof van Rossem

BRUGGE		
zaterdag 5 februari	"Buena Fé" - Westgistelhof, Brugge	Volxkeuken vanaf 19.00
zondag 6 & 20 februari	Kazernevest 67	Infotheek - 14.00 t.e.m. 17.00 - vanaf nu 2-wekelijks of op afspraak
woensdag 9 februari	Bargehuis (Katelijnevest)	Grote Lappersfortmeeting - De strijd gaat door! - vanaf 19.00 Aansluitend info en film over de vernietiging van IJsland door stuwdammen
vrijdag 11 februari		Disco-benefietavond voor de Lastige Bruggeling - contact: 0495 499047)
zaterdag 19 februari	De Zandberg	FILM: Fahrenheit 9/11 - aansluitend café

BRUSSEL		
elke dinsdag	Rue de Dublin 22, Ixelles	open vergadering van CRER (Coördination contre les Rafles, les Expulsions et pour la Régularisation) - vanaf 18.30
zaterdag 12 februari	Garcia Lorca (Volderstraat 47)	Anarchistisch Carnaval - Start om 20.00 - Food Not Bombs diner - Kom verkleed! Concerten vanaf 22.00: BUTCHER BOOGIE (rock 'n' roll), LICHOMAPWA (klezmerrock), DJ KLECTICK & BOBSLEIGH.
maandag 21 februari	Regentlaan 27	Bush niet welkom - Manifestatie aan de Amerikaanse Ambassade - 17.00
dinsdag 22 februari		Manifestatie en acties tegen Bush' aanwezigheid Verzamelen op Luxemburgplein (uur nog niet bekend, zie www.bushwanted.org)

LEUVEN		
elke woensdag	Villa Squattus Dei	Volxkeuken - koken vanaf 15.00; eten vanaf 18.00 - vrije bijdrage (richtprijs 1.5pleuro)
maandag 7 februari	Villa Squattus Dei	Filmcafeest: elke 1e maandag van de maand wordt in de Info-Teek een sociaal/kritische film/documentaire vertoond, met daarna gelegenheid voor drinken/discussiëren/gezellig babbelen. Deze maand: "Das Experiment"
vrijdag 11 februari	Villa Squattus Dei	Concert: start 19.00; inkom 4 pleuro FOETUS PARTY (funny anarchopunkelektro with samples et du vin rouge from france); ZERSTORUNG (very serious crust!); RENE BINAME (tbc- chansonpunk/rock about revolutions and laundrymachines); ZUNDAPP BROTHERS (tbc- rock'n'roll-maniacs covering trash from ac/dc to johnny cash)
zaterdag 19 februari	Villa Squattus Dei	Concert: start 18.00 - GRRZZZ (technopunk from france) + more bands tbc
woensdag 23 februari	Villa Squattus Dei	Project/performances (+volxkeuken): interactief (Franstalig) theater, dia-voorstelling en optreden van UTOPIA (gipsy/tzigane band)
donderdag 3 maart	Villa Squattus Dei	Dub/reggae/ragga-night: live-acts & DJ's: KALY LIVE DUB (live dub from France); COP ON FIRE (Usual Suspects members on a dub/ska trip, first gig!) + more tbc - start 19.00

Tijdens alle activiteiten in Squattus Dei: Info-Teek: een bibliotheek met boeken en tijdschriften over anarchisme, kraken, feminisme, dierenbevrijding, anti-fascisme...

HASSELT		
elke woensdag	De 7 Dweren	Vegan Volxkeuken - 18.00
elke vrijdag	De 7 Dweren	kafee van Babel - 17.00

LUIK		
elke 1e zaterdag v/d maand	Le Chemin Vert	vergadering v/d Fratanar-groep

AMSTERDAM		
zaterdag 12 februari	Plantage Doklaan 12	Precair Forum: 14.00 - zie affiche elders in De Nar - www.precairforum.nl

GENT: A.C. Assez : Sparrestraat 1A, 9000 Gent (wijk Brugse Poort) -- **Brugse Poort** : Hulstboomstraat 71, Brugse Poort -- **Palinghuizen** : Palinghuizen 144, 9000 Gent (bij Westerbegraafplaats) -- **Ivago** : Staaksenstraat, 9000 Gent -- **Anarchist Black Cross Gent** : PB 40, 9000 Gent 2, België; abc_gent@yahoo.com; http://www.geocities.com/abc_gent/; rek. 001-3364945-91 -- **De 3 Charels** : Leiekaai 318, 9000 Gent -- **Vluchtelingen Aktie Komitee** - VAK: Sint-Pietersnieuwstraat 45, 9000 Gent; tel 0485/20 33 26, fax 09/264 35 7; info@vluchteling.be, www.vluchteling.be -- **Infotheek:** Annonciadenstraat 16, 9000 Gent; www.anarchie.be/infotheek -- **ANTWERPEN:** kafee Den Hopsack : Grote Pieterpotstraat 24, 2000 Antwerpen -- **Het Badhuis** : Burchtgracht 14, 2000 Antwerpen -- **Anarchistisch Buurthuis 't Kievitje** : Ploegstraat 26, 2000 Antwerpen -- **Feministisch Café Poppesnor / CC Berchem** : Driekoningenstraat 126, 2600 Berchem -- **Anarchist Black Cross A'pen** : abc-antwerp@linuxmail.org -- **BRUSSEL:** **Universele Ambassade** : F. Rooseveltlaan 66 -- **BRUGGE:** **De Zandberg** : Daverlopark, Assebroek -- **Uitgezonderd** -- **Lappersfront:** Kazernevest 67, 8000 Brugge; 0495/49 90 47; www.uitgezonderd.tk -- **LEUVEN:** **Villa Squattus Dei** : Schapenstraat 29, 3000 Leuven; sociaalcentrum@hotmail.com; p/a PB 80, 3000 leuven 3; 0484/900 377 -- **Pumpkin Lberation Front & Food Not Bombs Leuven** : contact via sociaalcentrum@hotmail.com -- **LUIK:** **Le Chemin Vert** : Rue du Méry 20, 4000 Liège -- **Casa Nicaragua** : Rue Pierreuse 23, 4000 Liège; 04/3773219; info@casanica.org; www.casanica.org -- **HASSELT:** **De 7 Dweren** : Koningin Astridlaan 68, Hasselt (tegenover station) -- **IEPER:** **Vort'n Vis** : Sint-jacobsstraat 3, Ieper -- **GEEL:** **Acting Open Minds (AOM)** actie- en discussiegroep: Diestseweg 134, 2440 Geel; aom@respecttheplanet.com -- **Andere:** **Feministisch anarchistische madammen:** http://home.tiscali.be/famweb -- **Think Pink:** http://www.thinkpink.be.tf -- **Kokkerellen:** www.anarchie.be/kokkerellen; 0472/43 18 47 -- **Zwart en Rood vzw mailorder:** zwartenrood@anarchie.be; www.anarchie.be/zwartenrood -- **Websites:** **www.anarchie.be:** portaalsite anarchistische groepen ; **www.spunk.org:** online bibliotheek en archief ; **flag.blackened.net:** overzichtelijke internationale portaalsite ; **www.infoshop.org:** gigantische internationale portaalsite

DE NAR

OPGELET - NIEUW ADRES:
p/a Patriottenstraat 27 - 2600 Berchem

rek. **068-2050689-39**
tel. **0475/227 365**
e-mail **info@denar.be**
web **http://www.denar.be**

Deadlines en verschijning

De uiterste inzenddatum voor inhoudelijke stukken is telkens de 15de van de maand die de publikatie voorafgaat. De Nar ligt dan in de eerste week van de maand bij de verdeelpunten of in je bus. Stukken krijgen we het liefst elektronisch aangeleverd, maar op papier in de postbus kan ook.

Distributienetwerk in opbouw!

Ken je mogelijke verdeelpunten of wil je De Nar mee uitdelen op betogingen, in je vriendenkring, culturele centra, cafés, doplokalen, buurthuizen of publieke toiletten, help ons dan bij het verdelen van onze net verachtvoudigde oplage. Je hulp is broodnodig en je verdient er een standbeeld mede op een pleintje naar keuze - na de revolutie welteverstaan :)

Verzending en verdeling

Dankzij donaties is De Nar gratis. Je kunt haar oppikken op een van de ruim 120 verdeelpunten (zie **www.denar.be**). Is er nog geen verdeelpunt in je buurt, contacteer ons. Wil je haar thuisgestuurd krijgen, dan rekenen we je verzendkosten aan: één euro per zending voor 1 ex. Voor meerdere Narren, vind je hieronder de prijzen per jaar (11 of 12 nummers):

1 Nar: België 12euro; Europa 18 euro
2-3 Narren: België 18 euro; Europa 24 euro
4-9 Narren: België 24 euro; Europa 48 euro

Prijzen kunnen veranderen als De Nar dikker of de port duurder wordt.

Betaal het overeenkomstige bedrag op **rek. n° 068-2050689-39 (IBAN: BE13 0682 0506 8939, BIC: GKCCBEBB)**. Vermeld hoeveel ex. je wil. Je krijgt dan een portkrediet dat bij elke verzending daalt.

Je type abo en het resterende bedrag kun je controleren op je verzendetiket: linksboven vind je de betaaldatum en daarna je krediet (vb 12/03 5 betekent dat je betaalde in dec. 2003 en nog 5 euro overhebt, staat er 0 dan moet je bijbetalen om je Nar nog te krijgen).

Geef je meer dan de bedragen uit de tabel, dan beschouwen we dat stuk als een gift (bedankt!); op je etiket verschijnt dan het (lagere) bedrag uit de tabel.

Ben je iemand die banken haat (een gevoel dat we voluit delen), kies dan voor een vaste maandelijksse opdracht van minimaal 1 euro: één keer gaan en nooit meer...

Is je adres anders dan dit van de rekening: vermelden!

Of beter nog: steek één briefje op de bus met een flinke financiële aderlating richting De Nar - **p/a Patriottenstraat 27 - 2600 Berchem** - waarvoor dank!